

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

ČESKÝ BRATR

TÉMA

OSOBNÍ POVOLÁNÍ

cena 45 Kč

ročník 102

3/2026

Evangelický měsíčník

- 8 Rozhovor s dulou Silvií Rosenovou - L. Ridzoňová
- 11 Martin Luther a „volba povolání“ - J. Halama
- 34 Pod jednu střechu - N. Koukolová
- 49 Rozhovor s kaplanem českého olympijského týmu O. Chocholáčem - A. Rozbořilová

POSTNÍ SBÍRKA

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Pomozme těm, kteří ztratili domov

Díky dlouhodobé spolupráci Diakonie ČCE a komunitního centra Tahaddi se již několik let daří zajistit vzdělávání dětí od nejmenších po téměř dospělé v chudinské čtvrti Hay el Gharbeh v libanonském Bejrútu.

Letošní výtěžek z Postní sbírky poputuje na vzdělávání dětí a na podporu jejich rodin.

Prosíme, připojte se k nám darem i modlitbou.

diakonie.cz/postnisbirka

TÉMA

- 7** Biblická úvaha – *J. Potočková*
8 Rozhovor s doulou Silvií Rosenovou –
L. Ridzoňová
11 Martin Luther a „volba povolání“ –
J. Halama
14 Mezi ohněm a nadějí – *M. Sabo*
17 Rozhovor o povolání se studentem
teologie Šimonem Bláhou –
J. Hofmanová
21 Kdo nehoří, nevyhoří – *J. Weinfurter*
23 Otázka na tělo – *E. Karásková*

MOJE CÍRKEV

- 29** Rozhovor s Danou Němcovou –
D. Ženatá
31 Týden modliteb připomněl společné
povolání k naději – *A. Rozbořilová*
34 Pod jednu střechu – *N. Koukolová*
36 Ke kořenům hříchu – *A. Rozbořilová*
39 Karneval na ledě – *J. Skříčková*
39 Naši pěvci zpívají už čtyři dekády –
A. Rozbořilová

DIAKONIE

- 41** Diakonie a Ukrajina – *A. Šůra*

SLOVO

- 45** Říkám si, proč tady sedím a štourám
do dřeva – *A. Rozbořilová*
47 Když se víra stane vězením – *M. Sabo*
49 Rozhovor s kaplanem českého
olympijského týmu Oldřichem
Chocholáčem – *A. Rozbořilová*
53 Poslední slovo – *S. Silná*

ÚVODNÍK

Hořet, ale nevyhořet

Máte někdy pocit, že jste se minuli povoláním? Že děláte něco, co vám nejde, co vás nenaplňuje? Nebo naopak – zjistili jste, že vám něco jde, a chtěli byste se tím žít? Myslím, že ten první scénář aspoň jednou za život potká každého z nás. Ať už je to první brigáda nebo „nouzová práce“ v těžké životní situaci. Dělat práci, která nás baví, je mnohem větší hodnota, než si mnozí z nás připouštějí. A ještě lepší je, když nás i naplňuje. Každé povolání má na světě svoji roli, svůj smysl a svoji váhu. Stejně jako lidské tělo potřebuje všechny části, i společnost – a církev – stojí na rozmanitých darech, které jí lidé přinášejí. To je vlastně myšlenka už apoštola Pavla, kterou rozvíjí ve svém dopise do Korintu (1K 12). Nechci to idealizovat. Nejsem včerejší, abych nevěděla, že práce je někdy nevděčná dřina. A uživit se je čím dál těžší. Ne každý si může dovolit dělat to, co by chtěl. Vydělat peníze není legrace. Zaměstnání není vždy zábava. Ale zároveň to nemusí být ani očištec. Myslím, že je dobré hledat rovnováhu v tom, co musíme a co nás těší. Je zřejmé, že povolání znamená v křesťanském kontextu něco trochu jiného než v sekulární společnosti. Pavel připomíná, že každý z nás má Boží dar, kterým se může podílet na dobrém Božím díle. Nejde tu o výkon, výdělek nebo úspěchy. Boží povolání je především výzva k následování. Ta cesta někdy vede i směrem, který bychom si nevybrali. A občas je třeba projít i tím, co nás nebaví, co nám nejde nebo co nás vybijí. Možná právě teď náročným obdobím procházíte. Možná vám vaše práce nedává smysl nebo vás vyčerpává. Možná jste dokonce na pokraji vyhoření. To není selhání. Smysl věcí někdy přichází až při pohledu zpět. Právě probíhající postní období je dobrou příležitostí zastavit se, dát si odstup. Přeju vám, ať v tomto postním hledání najdete to, co potřebujete.

Adéla Rozbořilová

AKTUÁLNĚ

Nová školní budova v Holešovicích už roste ze země

Evangelická církev pokračuje ve výstavbě nové školní budovy v Holešovicích. Stavební práce bylo předáno v červenci 2025, v polovině září pak na pozemku proběhlo slavnostní poklepaní základního kamene.

Moderní „zelená“ stavba v pražských Holešovicích v sousedství stávající Bratrské školy vzniká podle návrhu týmu architektky Hany Seho a počítá s udržitelnými technologiemi i maximálním využitím denního světla. Aktuálně (stav k únoru 2026) jsou dokončeny výkopové práce a započala realizace betonového monolitu.

Na projektu nové školní budovy spolupracuje církev s Městskou částí Praha 7. Nová budova nabídne zázemí pro evangelickou základní školu (dnes Bratrská škola), pedagogické lyceum i odbornou školu sociální (dnes Evangelická akademie Praha).

Vizualizace, fotografie a bližší informace jsou k dispozici na stránkách stavimeskolu.e-cirkev.cz.

ARo, foto: Hof

stavba nové budovy školy (aktuální stav)

Diakonie omezí humanitární a rozvojové aktivity

Diakonie ČCE oznámila organizační změny ve svém Středisku humanitární a rozvojové spolupráce. Rozhodla o výrazné redukci projektů, aby se mohla soustředit na svou hlavní činnost – sociální služby a speciální školství. Diakonie po pečlivém zvážení a analýze kapacit rozhodla o zásadním zúžení činnosti a postupném ukončení aktivit spojených s humanitární pomocí, přípravou na mimořádné události i krizovým řízením. Úplné uzavření humanitární oblasti plánuje v první polovině roku 2026.

Zahraniční rozvojové a humanitární projekty budou dokončeny, nové projekty nicméně už vznikat nebudou. Výjimku tvoří pouze pokračující práce na Ukrajině.

„Rozhodnutí o omezení aktivit nebylo lehké. Práce střediska má za sebou dlouhodobou historii podpory různých činností. Omezení našeho fungování neznamená definitivní konec dobré práce. I nadále budou moci na naši práci navazovat partneři a další podporovatelé,“ zdůraznili členové správní rady střediska ve svém vyjádření, které lze v nezkrácené podobě najít na webu spolu.diakonie.cz (bit.ly/hrs-oznameni).

Hof

Uplynuly čtyři roky od ruské invaze na Ukrajinu

Dne 24. února 2026 jsme si připomněli čtvrté výročí začátku ruské invaze na Ukrajinu. Agrese naplno propukla roku 2022 a dodnes přináší utrpení a ztráty mnoha lidem. V modlitbě myslíme na oběti, jejich rodiny i všechny, kdo nesou tíhu této války.

Válka, která začala 24. února 2022 plnohodnotnou invazí Ruské federace, nadále těžce zasahuje životy milionů lidí na Ukrajině i za jejími hranicemi. Jako křesťané prosíme Boha o ochranu trpících, útěchu pro pozůstalé a dar spravedlivého míru.

Společenství evangelických církví v Evropě (GEKE/CPCE) zveřejnilo k letošnímu výročí modlitbu za Ukrajinu a vybízí členské církve k jejímu užití v bohoslužbách i během osobních ztišení a pobožností. Text připravila komise pro bohoslužby a liturgii Spojené metodistické církve v Německu.

*Kriste Ježíši, ty jsi světlem ze světla,
ty jsi pramenem pravdy,
ty jsi počátkem spravedlnosti.
Všemi svými smysly jsi Bůh
a znáš realitu téhle války.*

*Bože, ty slyšíš
slova,
sliby,
zklamání,
mlčení těch, kteří byli umlčeni.
Slyšíš to kvílení sirén a dronů.*

*Bože, ty vidíš
ztrátu běžného života,*

*zmizelé kulturní poklady,
zničenou krajinu,
zpusťované stvoření.
Vidíš tu touhu po míru.*

*Bože, ty cítíš
dým požárů,
pach ran,
zatuchlý vzduch v úkrytech a bunkrech.
Cítíš ten chlad.*

(...)

*Kriste Ježíši,
Světlo ze Světla,
vzhlížíme k tobě.
Kéž je tvé světlo silnější než temnota.
Učiň i nás světly tohoto světa –
dnes i každý den.*

Kompletní modlitbu (v češtině) naleznete na webu e-cirkev.cz nebo (v angličtině) na webu leuenberg.org.

Hof

TÉMA: OSOBNÍ POVOLÁNÍ

přemýšlel jsi
ježíši
když sis vybral svých
dvanáct
že tam kde byli předtím
zůstane mezera?

hledáme
rozhodujeme se
opouštíme
neumíme být
na třech místech najednou

bože
jen ty dokážeš být naplno
tři v jednom

k čemu
kam
ke komu
voláš nás?

veď nás slalomem
mezi tyčkami
rodiny
profese
vlastního bytí

dotahuj nedodělané
ukazuj smysl
vlévej radost
uč nás být
tady a teď

modlitba **Lenky Řídkoňové**,
kresba: **Ráchel Konvalínková**

Ježíš nás volá

Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ Ihned opustili sítě a šli za ním. (Mk 1,17)

Ježíš, sotva začne kázat, přibere si pomocníky. Nepřipojili se k němu sami od sebe – že by si šli poslechnout jeho kázání a rozhodli se s ním zůstat. Ježíš sám je povolal a oni šli. Tak zdánlivě jednoduché to bylo. Ježíš šel k nim a zavolal je. Oni nechali své práce, opustili, co měli, a následovali ho. Ježíš nemusel učinit nejprve zázračný čin, aby na ně udělal dojem, neumluvil je množstvím argumentů, nenasliboval jim bohatství, kariéru, slávu, snadný život. Nebyl tehdy ještě ani známým učitelem pověstným svou moudrostí. A přitom stačilo pouhé jeho slovo – jediné zavolání.

Nijak mimořádná scéna, na první pohled žádný zázrak – a přece! Za těmi pár slovy, za tím téměř všedním setkáním se skrývá událost, která změnila docela život těch mužů. Čím byli dosud? Byli urození, vzdělaní, mimořádně stateční? Byli rybáři. Co mohl takový rybář Ježíšovi nabídnout? Těžko předpokládat, že by byl zdatný řečník a kazatel, že by znal dobře Písmo a Mojžíšův zákon. Ježíšovi to nevadí, On sám si svého učedníka vyučí. Ani se tu nemluví o jejich víře. Učedníci ještě netuší, jaká cesta je čeká – a později se budou dokonce bránit jít Ježíšovou cestou, v rozhodující chvíli ji opustí – a jejich Pán to ví. A přece je zve, aby ho následovali, a nakonec je sám učiní schopnými v jeho díle pokračovat. To je i pro nás povzbuzující – protože my se bojíme, že dnes se takoví učedníci do služby moc nehrnou: jestliže věříme, že Bůh takovou moc měl tenkrát, věříme, že ji má stále. I dnes může z nechápavých, málo zbožných a vzdělaných, obyčejných lidí udělat své služebníky a služebnice.

To je to první: Nečekej nic víc, než co se tu popisuje – zavolání, které vyžaduje tvou posluš-

nost. Nemusíš se na to ty sám předem chystat a připravovat, nemusíš se bát, že nebudeš pro Ježíše dost dobrý, ale když jeho slovo uslyšíš, pak je poslechni. Na nic nečekej, nic už neodkládej, nemysli si, že je času dost, že nejdřív musíš třeba to a ono dodělat. Oni hned opustili sítě a Ježíš hned zavolal další... Je potřeba rychle jít a co nejvíce lidem o Ježíši povědět. Jako pak Pavel a další misionáři vyrazili do světa kázat. Práce je moc. Tolik lidí potřebuje naši pomoc!

A to druhé: Je to veliká čest, když Boží Syn přicházející zachránit svět si k sobě přibere učedníky. On by to jistě dokázal provést všechno sám, nakonec v těch nejtěžších chvílích sám zůstal a muselo to tak být. Ale ve své milosti stojí o to, abychom se do díla zapojili i my, slabí a nespolehliví lidé. Sami nikoho zachraňovat nedokážeme ani to o sobě netvrdíme. Stačí, když jim vyřídíme, že je má Pán Bůh rád, že o ně stojí, že se nemusejí bát. Když je pozveme a nabídneme pomoc a sami za to nebudeme nic chtít, pak se možná začnou dívat divy.

Nebojme se, že bychom na úkoly, které nám dá, nestačili. Ale abychom je mohli konat, musíme být u něj, držet se jeho. I učedníky musel Ježíš připravovat, než je poslal kázat. Neuměli všechno hned. Víme, kolikrát selhali, jak byli nechápaví, jakou s nimi musel mít Ježíš trpělivost. Tu má i s námi. Ale v poslušnosti Ježíšových slov, v jeho blízkosti, můžeme sloužit i my – každý, kdo bude chtít, kdo nepohrdne, neodmítne, nezaváhá. A snad ještě to třetí, poslední: Ježíš povolává rovnou po dvou. Nejsi na svou službu sám, sama. Máš bratry a sestry. Jdete za svým Pánem spolu.

Jana Potočková

Aby se děti rodily se zkušeností, že svět je dobrý

O ženách, které poskytují jiným ženám podporu u porodu

Jaké má povolání? Silvie Rosenová je máma, dula a taky kurátorka pražského libeňského sboru. Vystudovala mezinárodní vztahy a diplomacii, nyní ale doprovází ženy při porodu jako dula. Však i v tom je kus diplomacie. Být mostem, pomáhat k porozumění. Přispět, aby svět byl vlídnějším místem.

Původní profesí jsi něco jiného, že?

Jsem vystudovaný ekonom. Šla mi matematika a nebyla jsem vyhraněný typ, proto jsem si vybrala VŠE. Na škole jsem ale volila obory, které s ekonomii moc nesouvisely. Vystudovala jsem mezinárodní vztahy a mezinárodní diplomacii. Ani jedna z cest mě nakonec příliš nelákala. Zato jsem tam potkala svého muže. Po škole jsem dva roky pracovala v korporátu. Potom přišly děti – a žebříček hodnot se přeskupil. A mě to „zafouklo“ k porodům.

Šlo o zkušenosti s vlastními porody?

Bylo víc dílků, které do sebe zapadly. U druhého porodu jsem poprvé kromě svého muže měla i dula – a došlo mi, kolik věcí by mohlo být u porodů lepší. Ve stejné době jsem se dozvěděla, že kamarádka z kostela je v kurzu pro duly. To byl další z impulsů. Také mě nelákalo vracet se do své původní práce. Říkala jsem si, že je můj čas příliš vzácný, a odcházet od dětí do práce, která mi nedávala smysl, se mi nechtělo. Mezi druhým a třetím dítětem jsem si udělala kurz, a když už bylo možné od naší nejmladší dcery odejít na více hodin, začala jsem tu práci pomalu dělat.

Děláš dula jako profesi?

Jsem OSVČ. Je to živnost volná. Jsem členkou České asociace dul, kde také působím jako konzultantka nově studujících dul. Ženy si mě najdou v různé fázi svého těhotenství a já je

Silvie Rosenová

doprovázím potom i k porodu. Také mě kontaktují ženy, které potřebují pomoc až po porodu. Momentálně je to pro mě práce blížící se plnému úvazku. Moje role je pomáhat, aby se žena (i její muž) u porodu cítila dobře a tím se jí lépe rodilo. Dopředu se poznáváme během předporodní přípravy. Když začíná porod, telefonují mi, promýšlíme, kdy vyrazit do porodnice. Kvůli

tomu držím pohotovost. Být neustále na telefonu je asi ta nejtěžší část mojí práce. Musím tomu přizpůsobit i svůj mimopracovní program, abych byla v dosahu porodnice. Někdy je to organizačně náročné, např. nedávno proběhlo dvoudenní setkání kurátorů Pražského a Ústeckého seniorátu v Litoměřicích a já musela počítat s tím, že bych mohla být odvolaná do Prahy.

Můžeš prosím vysvětlit, jaký je rozdíl mezi doulou a porodní asistentkou?

Dula je především emocionální a psychická opora, není to zdravotník a neprovádí žádné zdravotnické úkony. Je u ženy proto, aby jí dodala klid, jistotu a pocit bezpečí. Pomáhá s bolestí pomocí různých nemedicínských technik, masíruje, nabízí polohy, které pomáhají, podporuje partnera a provází celým porodem. Naopak porodní asistentka je zdravotník s odborným zdravotnickým vzděláním. Sleduje zdravotní stav ženy i miminka, provádí vyšetření a u fyziologického průběhu může porod vést úplně sama. V případě potřeby přizve lékaře.

Doprovázíš ženy delší dobu, termín porodu není naplánovaný přesně, máš pohotovost stále? Můžeš například odjet na dovolenou?

Jsmo zastupitelné. Domlouváme se a někdy se o pohotovost dělíme s některou z kolegyní. I kvůli nemoci nebo kdyby probíhaly dva porody současně. Třeba dnes držím pohotovost za kolegyni, jejíž syn má maturitní ples. Dula není zdravotnická profese, žena chodí k lékaři, později na kontroly do porodnice. A vedle toho se setkává s doulou. Nejčastěji jsou to 3 dvouhodinová setkání předporodní přípravy. Pak jsme spolu u porodu a po něm chodím i na poporodní návštěvy. V našem systému je žena v šestinedělí nechána tak trochu sobě napospas, což se snažíme naší péčí alespoň trochu vylepšit.

Žena jde do porodnice a tam řekne, že si přivede dulu? Jak to funguje, jaké jsou odezvy?

Situace se hodně zlepšila. U prvního porodu, kterého jsem se účastnila – před třinácti lety – byla dula pro mnohé novinka. A zdravotníci se k nám chovali často dost nevlídně. Dnes už většina lidí ví, o co jde, a nevráživost už doufejme mizí.

Dula doprovází do porodnic, které jsou v dosahu. Dřív jsme jezdily za lepším přístupem hodně mimo Prahu, třeba do Rakovníka nebo Neratovic, což bylo únavné. Dnes jsou už i některé pražské porodnice vstřícnější. Mám to štěstí, že mám za rohem Bulovku, která před několika lety rozjela program spolupráce s doulami. Jednou měsíčně tam mám službu na porodním sále – jsem k dispozici ženě, která mě nejvíc potřebuje. Porodní asistentky jsou dost vytížené, nemohou být kontinuálně s jednou rodící ženou a víc se jí věnovat. Tím, že jsme se navzájem poznali, jsme se také lépe pracovníě pochopili. Rozumíme tomu, jak kdo u porodu pomáháme.

Někdy funguju i jako most, protože umím vysvětlit, proč nějaká žena něco chce, třeba i zvláštního. Tohle mě na tom baví. Dojde ke komunikaci, vysvětlování. Po porodu ženám pomáhám zorientovat se v šestinedělí. Je to období plné protichůdných rad – dula dokáže věci klidně vysvětlit a povzbudit k nalezení vlastní cesty.

Setkáváte se tedy se ženou i po porodu?

Jezdím pak i do rodiny domů. Kromě zodpovězení různých dotazů je dobré, že se dění uzavře. Dovysvětlí se, co se dělo u porodu. Mým cílem je, aby žena byla schopná svůj porod integrovat jako zkušenost, kterou dobře zvládla.

Byla jsi někdy u potratu?

Zatím vždy jen na dálku. Průběžně se připravuji, abych byla ženy schopná v takové situaci také doprovodit. Duly se stále vzdělávají a mají povinné supervize. Zdravotnický personál nebývá vždy na psychologickou podporu při potratu dobře připraven. Supervizí je ve ►

zdravotnictví málo, chybějí na ně prostředky. Přitom jde o velmi náročné situace – pro rodinu i pro personál. My máme profesní zázemí České asociace dul, kde jsem získala i své vzdělání. Součástí jsou pravidelné supervize i intervizní setkání. Sdílení zkušeností, zvláště u méně častých a přitom velmi citlivých témat, je moc důležité.

Co znamená slovo dula?

Pochází z řečtiny. V původním významu něco jako služka, otrokyně sloužící jiné ženě. Dnes se používá jako označení pro ženu, která poskytuje jiným ženám podporu u porodu.

Co máš na té práci ráda?

Jsem ráda s lidmi. V něčem podstatném. Komunikuji, pomáhám, snažím se propojovat. Taky mě hodně baví, když jsou lidé jiní. Jinakost mě táhne. Nedávno jsem doprovázela katolický pár, kterému záleželo na tom, aby miminko bylo v případě ohrožení pokřtěné – a abych to udělala já. Žádná komplikace nehrozila, ale oni chtěli být připravení i na tuto variantu. Vše jsme si předem prošli a také jsem jejich přání předem komunikovala s personálem. Bylo zajímavé vnést takový rozhovor do prostředí porodního sálu. Jedna porodní asistentka říkala, že podobnou situaci už zažila, a vysvětlila, jak to probíhalo. Tohle miminko se našťastí narodilo úplně v pořádku.

Asi u každého porodu se za dítětko modlím. Obvykle je na to čas. Modlím se, aby porod proběhl hladce, aby byl život miminka (i celé jeho rodiny) dobrý. Můj známý z kostela mě nedávno přivedl na myšlenku, že to může být jediná modlitba, kterou v naší společnosti za člověka někdo pronese. Tak k té modlitbě nově přidávám prosbu, aby nebyla jediná.

Umíme s ženami pracovat, třeba jim nabízet různé vhodné polohy, pracovat s bolestí, masírovat – ale nejvíc umíme být. Zpomalit. Zastavit se. To je často to nejdůležitější. Práce s lidmi je krásná, ale také vyčerpávající – člověk se musí opečovávat. Dula patří mezi pomáhající

profese a průběžná psychohygienu je nezbytná. Pomáhá mi sdílení s kolegyněmi na supervizích, prostor pro ticho, modlitbu, někdy naopak fyzická aktivita a společnost blízkých lidí.

Ještě jsem zapoměla na jeden důležitý motiv k práci: myslím si, že ženy by měly porodit s netraumatizujícím zážitkem. A děti aby se rodily se zkušeností, že to je na světě dobré. I pro muže může být porod náročný – často nevědí, jak pomoci. Dula může podpořit nejen ženu, ale i celou rodinu do jejich dalšího společného života. Právě proto je důležité i následné povídání po porodu, které pomůže vše uzavřít a porozumět tomu, co se dělo.

Souvise nějak povolání s vírou?

Hledala jsem něco smysluplného a zjistila jsem, že víra mě posílá mezi lidi. Jsou to zásadní chvíle, kdy mohu přidat svůj malý kamínek do něčeho velkého. Doprovázet i v těžkém.

Kdo se stává dula? Jsou to většinou ženy, které už měly nějakou jinou profesi?

Prochází se výběrovým řízením a potom je zapotřebí kurz. Výjimečně přijde i žena čerstvě po maturitě, ale většinou jsou to ženy, co už samy mají děti. Obvykle měly jinou profesi. Je to hodně různé. Pro práci dula je třeba projít cca ročním kurzem a doprovodit 6 žen k poro-

dům, které studentka probírá se svojí konzultantkou. Následně může certifikovat. Součástí praxe jsou potom i povinné supervize.

Může se přihlásit muž?

U nás žádný není. Ale někde ve světě prý ano.

Ty máš pocit, že jsi na správném místě, vid?

Ano. I když někdy by člověk mohl být radši na oslavě narozenin vlastního dítěte než u porodu. Moje zkušenost mi ukazuje, že svoje povolání může člověk najít až později. Když si deváták vybírá střední školu, často ještě nemůže vědět, pro co se rozhodnout. Moje práce má výhodu určité časové volnosti – to se hodí i ke službě v církvi.

Máš nějakou oblíbenou knihu s porodní tematikou?

Mnoho. Ale učím ženy spíš pracovat samu se sebou než sbírat nekonečné množství informací.

Doporučila bych *Znovuzrozený porod* od Michela Odenta. Je to útlá knížka, ale zásadní. Žena z ní pochopí, že její tělo je dobře vymyšleno, aby umělo porodit. Odent byl francouzský porodník a chirurg, který v 50. letech pochopil,

že způsob, jak porod vedl, není dobrý – a úplně změnil přístup.

Kde člověk najde dula?

Česká asociace dul má na svém webu seznam dul v celé republice. Často ženy dostanou doporučení od kamarádky. Nebo nás doporučí lékař, třeba psychiatr nebo neurolog. Já blíže spolupracuji s porodnicí Bulovka a tam se stává, že na předporodní kontrole gynekolog dula doporučí ženě, která má z porodu velký strach. To je krásné pochopení naší role.

Za dula se však může prohlásit téměř kdokoli. Je proto dobré zjistit si, jaké má vybraná dula ke své práci vzdělání a zkušenosti.

V současnosti porodnost hodně klesá, což vytváří tlak na porodnice, aby se ve svém přístupu zlepšovaly, protože o „rodičku“ musí bojovat. Jsou tak vstřícnější i k dulam.

Z vlastní zkušenosti vím, že povolání nemusí být něco, co člověk najde snadno a rychle. Spíš je to cesta, která se před námi postupně otevírá. A mě zavedla k profesi, ve které je mi dobře a dává mi smysl.

připravila Lenka Ridzoňová, foto: archiv respondentky, pexels.com

KŘESŤANSTVÍ A SVĚTSKOST

Martin Luther a „volba povolání“

Bůh nás povolává ke službě v nejrůznějších činnostech

Když se podíváme na dnešní význam slova „povolání“, je tím označena především určitá pracovní činnost, vyžadující kvalifikaci. Jsou na to školy, kurzy, které člověku zprostředkují potřebné znalosti a dovednosti, aby mohl vykonávat povolání, které si vybral. Když budeme hledat důkladněji, najdeme i zmínku, že existuje také náboženský význam (spíš zastaralý), kdy si povolání člověk nevybírání, ale je k němu vybrán.

Ten druhý, dneska zcela vedlejší význam, je původní. O biblickém významu povolání si určitě přečtete jinde, jen bych upozornil na texty Českých bratří, které často obsahují obrat „hodně choditi povoláním“, což nemá nic společného s druhem práce, ale se způsobem života ve víře. Žít tak, aby to dělalo křesťanům a křesťanství dobré jméno. Povolání si člověk nevybírání, ale přijímání. Neurčuje si pravidla a hranice, ale snaží se dostat tomu, co mu bylo uloženo. Tím, kdo povolává, byl až do 16. století Bůh. ▶

Povolání v proměnách času

Velká změna významu slova „povolání“ se začala odvíjet přibližně ve stejné době, kdy Bratři psali svá naučení a napomínání a původcem této změny se stal Martin Luther. Až do reformace (a namnoze ještě dlouho potom) bylo obvyklé, že člověk prostě pokračoval v tom, co dělali jeho předkové. Ježíš byl tesař jako Josef, synové Zebedeovi rybařili jako jejich otec a podobně. A tuto praxi odráží list apoštola Pavla do Korintu (1K 7, 17–24). Ať si nikdo nevymýšlí, čím by chtěl být, a zůstane tak, jak mu velí tradice.

Celá takzvaně křesťanská civilizace se brzy postavila na stanovisko Pavlovo: nic nového nerozjíždět, nechat všechno, jak to je. Rozdíl byl ve zdůvodnění. Pavel si myslel, že už nestojí za to něco měnit, zatímco pozdější křesťanstvo hájilo stávající pořádky. Vrchnostem by vznikaly znamenité škody, kdyby si každý vybíral, co a kde chce dělat. Zkrátka až do pozdního středověku bylo pořádkem a pravidlem, aby se člověk ujal zaměstnání či řemesla svých předků, ať to bylo sedlačení, hornictví, řemeslo nebo nádeničení (nekvalifikovaná činnost). Pokud se touto cestou nedal, potřeboval pro to dobré zdůvodnění – jinak byl tulák, dobrodruh, hochštapler. Chtít dělat pána, když patříš za pluh – to je proti Pánu Bohu. To byl obecný názor.

A právě povolání – tedy Boží povolání (*vocatio*) – bylo výjimkou. Církev si vybírala ty, kdo mají sloužit Bohu (vnímáno jako povolání Boží), a to byl důvod opustit svůj stav, své postavení a zařadit se do jiného, tedy duchovního. Abychom se dostali konečně k Lutherovi – takto opustil právě i on svou rodinnou tradici a vstoupil do služeb církve jako augustiniánský mnich. Přijal povolání ke službě Bohu. Když po více než deseti letech toto své „povolání“ opustil, odešel z řádu a pustil se do křížku s církevními autoritami, musel si nejprve sám pro sebe určitě otázku povolání znovu promýšlet a hledat, jestli jeho jednání není „proti Pánu Bohu“.

Jak je to tedy s Božím povoláním, co za něj musíme nebo máme pokládat, kdo nám je může

uložit a je možné to změnit? Všechny tyto otázky si musel Luther položit, než dospěl k závěru, kterým ovlivnil pojetí povolání na další staletí.

Martin Luther (Lucas Cranach st., 1528)

„Křesťan nežije sám pro sebe“

Slovo povolání (*Beruf*) bylo v němčině užíváno již mystiky ve významu světského zaměstnání, praví luterský teolog Werner Elert (*Das christliche Ethos*, 45), ale teprve Luther prosadil tento význam jako obecný termín. Jestliže až do té chvíle bylo povolání vyhrazeno pro činnost duchovní, jako protiklad k činností světským, Luther tento protiklad, až příliš připomínající antické pohrdání tělesnou prací, striktně odmítl. Život křesťana ve světě je ve všem všudy určován evangeliem, tedy navýsost duchovní skutečností, která však v Kristu vstoupila přímo doprostřed naší světskosti a pozemskosti. Člověk jako křesťan může vždy a všude zakoušet radost z Boží lásky, vděčnost, že nemusí Bohu ani sobě nic dokazovat a nic si zasluhovat, a užívat

takto získanou svobodu ke službě druhým v jakémkoli postavení. Bůh nás povolává, abychom sloužili jemu a bližním. Tím, že budeme svou práci vykonávat pečlivě a spolehlivě, sloužíme nejen bližním, ale i Bohu. I ty nejvšednější a pohrdané práce jsou ve víře Bohu milé (slavný je Lutherův výrok, že Bůh a všichni jeho andělé se usmívají, když vidí mužského prát plínky).

Vnějšně se povolání, které křesťan koná, nemusí nijak odlišovat od konání někoho jiného. Konkrétní činnost je dílem přirozeného rozumu a dovedností. Křesťan i nekřesťan může ušít stejně dobrou botu, poskytnout dobré jídlo a ubytování, vypěstovat stejnou úrodu. Co křesťanské povolání odlišuje vnitřně, je přístup k němu. Řád křesťanské lásky nás vybízí, abychom sloužili každému potřebnému vším dobrodiním, kterého jsme schopni: „...pravý křesťan nežije na zemi sám pro sebe, nýbrž pro svého bližního, a slouží mu, koná podle svého duchovního ustrojení také to, co sám nepotřebuje, ale co je nutné a potřebné pro bližního.“ (O světské vrchnosti, 21)

To znamená, že křesťanský závazek služby druhým jde za hranice toho, co se pokládá obecně za náležité či povinné. Člověk koná „i to, co sám nepotřebuje“. To, že svou službu nedokážeme vždy naplnit tak, abychom se při tom nějak neprovinili, něco nepokazili, nezanedbali nebo někomu neublížili, neruší Boží povolání. Naše počínání, je-li vedeno vírou a poctivou snahou, je při vší nedokonalosti Bohu milé.

Přítom povolání, i když se týká zcela všedních světských věcí, je duchovní záležitost, jak Luther naznačuje v malém katechismu: „...Duch

svatý mě skrze evangelium povolal, svými dary osvětil a v pravé víře posvětil a utvrdil, stejně tak povolává, shromažďuje... všecku křesťanskou církev na zemi.“ (O dobrých skutcích, 155) Skrze Ducha nás Bůh povolává ke službě ve všech nejrůznějších činnostech. A jak Luther rád dodává, každý, kdo cokoli dělá upřímně ve víře, je Bohu milejší, než „celé hejno líných mnichů“.

Boží služba

V tom spočívá trvalá platnost Lutherova rozpoznání. Bonhoeffer ve své etice říká, že reformace vystoupila proti „křesťanskému“, které se absolutizovalo, aby obhájila hodnotu světského v zájmu lepšího křesťanství (Etika, 205). Jinak řečeno, reformace vystoupila proti absolutním nárokům duchovenského stavu a uznala hodnotu každodenního všedního lidského konání. Lutherovo pojetí povolání dává každé poctivé lidské činnosti důstojnost a důležitost, jako službě dobru a bližním.

Naopak, chce-li se světskost zbavit všeho křesťanského, říká Bonhoeffer, je nutno vzdvihnout „závažnost křesťanského“ v zájmu lepší světskosti. Aby se lidská činnost jako Bohem darovaná možnost sloužit, přispívat k dobremu, nestala pouhou výdělečnou činností, účelovým nástrojem, který si člověk vybírá, aby sloužil výhradně jemu a jeho záměrům. Člověk pak dělá jen to, co musí, aby získal to, co chce, a mohl s tím nakládat podle své vůle.

Jindřich Halama, etik a pedagog ETF UK, mezeitulky redakční, foto: wikipedia.cz

Mezi ohněm a nadějí

S Jakubem Jaškem o službě hasiče, víře a hledání přesahu

Původně chtěl být umělcem, nakonec skončil u vysokého napětí jako elektrikář. Cesta k profesionálnímu sboru vedla přes lezení po skalách a dobrovolné hasiče. Dnes slouží čtrnáctým rokem, vede stanici a v týmu posttraumatické péče pomáhá kolegům i obětem neštěstí hledat pevnou půdu pod nohama. Rozhovor s nadporučíkem Jakubem Jaškem o tom, že k dialogu s Bohem není vždycky potřeba křestní list, ale spíše otevřené srdce a ochota pomáhat.

Cesta k červeným autům

Jak se z elektrikáře stane profesionální hasič? Byla to dětská vize, nebo spíš shoda okolností?

Vůbec ne, jako dítě jsem si plánoval, že budu umělec. Moje máma je akademická malířka a já k tomu měl blízko, věnoval jsem se grafice. Ale táta si přál, abych pokračoval v řemesle. Šel jsem tedy na učební obor s maturitou a začal pracovat pro dopravní podnik na tramvajích, později u vysokého napětí. Žil jsem v tom, že u električky už zůstanu.

Zlom přišel přes kamarády z ČVUT, se kterými jsem chodil lézt na Brumlovku. Ti mě jednou přizvali, jestli se k nim nechci přidat jako dobrovolný hasič. Chytlo mě to, začal jsem ve sboru růst, věnovat se prevenci a organizaci. Pak už byl jen krok k tomu udělat si z koníčka, který mi zabíral 90 % času, profesi.

To ale asi nešlo ze dne na den, že?

Nebylo to jednoduché. Napoprvé mě vyhodili kvůli očím – měl jsem 7,5 dioptrie. Řekli mi:

„Zbláznil ses? Běž na operaci, a když to vyjde, zkus to znova.“ Tak jsem šel na operaci, dodělal si vysokou školu a napodruhé už to vyšlo. Dnes jsem u sboru čtrnáct let.

Lidé si hasiče často představují jen jako ty „svalovce“, co stříkají vodu. Co to obnáší v reálu?

U nás se to lidově dělí na „mokré“ a „suché“ hasiče. Ti mokří jsou ti kluci v bojových oděvech, co jezdí těmi červenými auty k zásahům. Suchá hasičina je aparát, bez kterého by to nešlo – operační středisko, krizové plánování, ochrana obyvatelstva, stavební prevence, kontroly sirén. Co se týče nároků, pro profesionální sbor je podmínkou maturita, ale hlavně musíte projít psychotesty, zdravotní prohlídkou a fyzickými testy. Dneska se hodně řeší kondice, ale já říkám: pokud někdo nezvládne 50 kliků a neuběhne dva kilometry, nemá u sboru co dělat. Je to fyzicky náročná práce a člověk tam nesmí být do počtu, musí být platný.

Krizová pomoc a první doteky víry

Dostal jste se k týmu posttraumatické péče. Co přesně tam hasič dělá?

Pracujeme jako interveni – poskytujeme první psychickou pomoc lidem zasaženým mimořádnou událostí. Když se stane tragédie, technický zásah nestačí. Je potřeba toho člověka „ošetřit“ i psychicky. Zároveň fungujeme jako příři (z anglického peer – vrstevník, kolega). To je systém kolegiální podpory, kdy hasič pomáhá hasiči. Prostě přátelský rozhovor mezi lidmi, kteří vědí, o čem ta práce je.

Jakub Jašek na služebně

Právě tady se u vás začala objevovat potřeba nějakého duchovního přesahu?

Přesně tak. Setkával jsem se se situacemi, kde mi chyběla naděje zvenčí. Začal jsem hledat. Moje cesta mě zavedla na Evangelickou teologickou fakultu ke studiu sociální práce. Říkal jsem si, že tam si to můžu tak nějak nezávazně „osahat“ v oboru, který není čistě teologický.

Tam jsem poprvé přišel do kontaktu s lidmi, kteří vírou skutečně žijí a staví na ní svůj život. Nikdo na mě netlačil, nikdo mě nepřesvědčoval. Byly to jen takové lehké doteky, poznámky, které mi najednou začaly dávat smysl.

Výraznou roli ve vašem příběhu hrají bratři Vymětalové. Jak jste se s nimi protnul?

Se Štěpánem Vymětalem (psychologem ministerstva vnitra) spolupracujeme v rámci týmu posttraumatické péče. A s jeho bratrem Miku-

lašem, farářem pro menšiny, jsem se potkal ve škole v rámci praxe. Mikuláš mě bez velkých okolků zapojil do života sboru. „Chceš dělat praxi? Tady máš úkoly, seznam se s lidmi, pořádáme výlety pro děti.“ Pak přišla válka na Ukrajině a s ní i budování KACPU (Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajině). Tam se všechno propojilo – moje hasičská profese, sociální práce i sborová činnost. Viděl jsem evangelíky v akci – humanitární sbírky, výdej potravin, práce s uprchlíky. To společenství mě nadchlo.

Víra jako vnitřní dialog

Mluvíte o víře velmi otevřeně, ale zároveň říkáte, že nejste pokřtěný. Jak to v sobě máte srovnané?

Před tímhle rozhovorem jsem o tom hodně přemýšlel a vlastně jsem o sobě pochyboval.►

Můžu vůbec mluvit o povolání z pohledu věřícího, když nemám to „razítko“, ten křestní list? Ale pak jsem si uvědomil, že vedu s Bohem osobní rozhovory na denní bázi. Každý den děkuju, a když si nejsem jistý, vedu vnitřní dialog.

Snažím se být na základě toho lepším člověkem, i když samozřejmě chybuju. Jsem přesvědčený, že Bůh je všude kolem a nepotřebuju k němu nutně prostředníka. Třeba ke křtu jednou dojdu, ale teď je pro mě důležitá ta otevřenost a vedení, za které děkuju.

Promítá se tahle vaše spiritualita i do práce u sboru?

Určitě. Uvědomil jsem si, že v práci interventa je spiritualita nutná. Bez ní to není kompletní. Začali jsme v rámci sboru debatovat o tom, jak církve do našeho systému více začlenit. Nejen pro lidi zvenčí, ale i pro naše vlastní příslušníky. Abychom jim nabídli možnost prožívat spiritualitu nebo abychom alespoň byli dostatečně citliví a věděli, jak se v určitých situacích chovat a neurážet něčí víru.

Pozvali jsme si duchovní různých církví na školení. Teď dokonce vzniká pracovní skupina pro spolupráci HZS s církvemi. Jednáme o podpisu dohody o spolupráci s Ekumenickou radou církví. Cílem je mít k dispozici koordinátora a síť duchovních, které bychom mohli povolat přímo k mimořádným událostem nebo do asistenčních center.

Rodina a hasičské srdce

Vaše práce je extrémně časově náročná. Dá se to vůbec skloubit s rodinným životem?

Mám dvě malé dcery a musím říct, že bez podpory rodiny se hasičina dělat nedá. Je to životní styl. Moje manželka věděla, do čeho jde, i když si to na začátku asi malovala růžověji. Když jsem nastoupil jako velitel stanice, mysleli jsme, že budu mít víc klídu. Realita je taková, že jsem v práci pořád. I na dovolené musím být na telefonu, když se něco děje, musím to řešit.

Existuje krásná tradice – hasičská svatba. Novomanželka při ní musí prokázat, že umí „hasit průšvihy“. Je to symbol toho, že vstupuje do té služby s ním. Pokud tou hasičinou nežije celá rodina, dřív nebo později se to rozpadne. Hasiči se potkávají i v civilu, děti jsou v kroužcích... Je to jeden velký sbor.

Slovo „sbor“ tedy vnímáte v širším slova smyslu?

Přesně tak. Je jedno, jestli je to sbor dobrovolných hasičů nebo sbor církevní. Je to skupina lidí, která má společný zájem, rádi se vidí a dokážou si pomáhat v těžkých situacích. To je pro mě základ. Jak říkáme u hasičů: když nemáte děti a mladou generaci, nemáte budoucnost. To platí i v církvi. Musíme do těch dětí investovat, aby měly na co vzpomínat a chtěly se vracet.

při zásahu

Co vám v téhle náročné službě po čtrnácti letech dělá největší radost?

To, že ta práce dává smysl. Že když si sednu do auta a reálně někomu pomůžu, všechny ty papíry a byrokracie se stanou malichernými. Pořád, když jdu ráno po schodech v uniformě, cítím hrdost, že můžu být toho všeho součástí.

připravil Martin Sabo, foto: archiv respondentů

Co má teologie společného s plastelínou?

Rozhovor o povolání i o studiu teologie se Šimonem Bláhou

Šimon Bláha (*2003) je student Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy s přáním stát se v budoucnu farářem Českobratrské církve evangelické. Rád se věnuje církevní hudbě, hraje v kostele na varhany a na sociálních sítích publikuje krátká videa o zajímavostech z oblasti teologie a křesťanské víry s cílem přiblížit obojí širší veřejnosti.

V Bibli je řada příběhů o lidech, kteří uslyšeli povolání vydat se na cestu s Bohem. Který je ti blízký?

Mně se velice líbí, jak dramatický je příběh povolání Pavla. Jeho dosavadní cesta je úplně překlopena a z něčeho, co původně vypadalo jen negativně, se stane bohubilá činnost. Líbí se mi, jak se ukazuje, že povolání k něčemu lepšímu může přijít úplně kdykoli a ke komukoliv, i k těm, u kterých bychom to nečekali.

A přemýšlel jsi ty sám někdy o tom, jak vypadá Boží povolání? Jak bys o něm mluvil s lidmi, kteří třeba ani Bibli neznají?

Pamatuju si, že jsem při confirmaci čekal, že když budu „odconfirmován“, tak na mě něco sestoupí, osloví mě to anebo mě naplní nějaký pocit hřejivosti – a nic takového se nestalo. A ani nikdy od té doby ke mně keř ani oblak nepromluvil. Ale vždycky si vzpomenu na písničku ve Svítáku, kde jedna sloka začíná: „Chvála ti patří, Duchu, vaneš kudy chceš...“ Povolání vnímám jako takové mírné vanutí Ducha; člověk někam

jde a musí být ostražitý, mít našpicované uši, odkud a kam ho ten vánek vede.

To je možná rozdíl mezi manipulací a vedením... Člověk se dává vést, ale je sám odpovědný, když je vůči Bohu a životu nějak pozorný. Co ty přijímáš jako své povolání?

Když se mě ve sboru po té confirmaci ptali, co jako dospělý člen do sboru přinesu, řekl jsem, že bych mohl přispívat hudebně, doprovodem bohoslužeb. A to se vyplnilo. Z toho mám velkou radost, tam cítím velké povolání. Když si sednu k varhanám, tak mě občas něco osloví a můžu to vnést i mezi lidi. Potom, vlastně úplně náhodou, přišlo jemné povolání k teologii, k farářství. Nevím odkud. Nikdo mi to do hlavy nevtloukal, nebylo to ničím přání, ale přišlo znenadání do takové životní mlhy. A od té doby se ukazuje, že to byla jen dobrá cesta.

Vzpomeneš si, kdy tě napadlo poprvé jít studovat teologii?

Přestávalo mě bavit studium matematiky... ačkoliv je to krásný obor a je to taky způsob, jakým se člověk kochá Božím stvořením, tak jsem došel k tomu, že to není věc, kterou bych chtěl dělat osm hodin denně, a že mě to vysiluje. Velký pocit smyslu jsem ale cítil na mládeži, byl jsem si jistý, že společenství církve je prostředí, kam bych chtěl dávat svoji energii a čas. Nikde jinde jsem se necítil v tu dobu v Praze jako doma. A právě někde tady na tom pomezí mi došlo, že bych vlastně snad mohl svoje schopnosti využít jako farář. ▶

Šimon Bláha

Zajímavý je ten motiv, že člověk může být povoláný někam jinam, než kde je. Že někdy je třeba zastavit se, změnit cestu. Jak ses popasoval s tím, že jsi musel opustit něco, do čeho už jsi vložil úsilí?

Když člověk v těžkém oboru, jako je matematika, nevidí smysl, tak je velice náročné a místy až mentálně bolestivé ho důkladně studovat. Já jsem v jednu chvíli zjistil, že už to nejde, že nemůžu pokračovat. Odchod jsem zvládal dobře, protože se mi ulevilo, a smysl, který jsem cítil v kostele a na mládeži, mě nabíjel. Řekl bych, že tak člověk pozná, že ho Pán Bůh nasměroval nějakým lepším směrem: když sice pořád vydává hodně sil, ale uleví se mu a už to není bušení hlavou do zdi. To neznamená, že je to vždy jednoduché, ale spíš že to nějak zapadne do sebe, že se s tím člověk „nalícuje“, poznává, že jde asi správným směrem.

Ted' mi přijde, že jsi popsal něco podobného principu rozlišování:

promýšlení svých motivací, zvažování, jestli to, kam vedou, je životodárné. Ty ses vydal cestou studia teologie; je to snazší?

Studium teologie má také svoje nároky. Třeba zvládnutí starověkých jazyků není pro spoustu lidí úplně jednoduchá věc. Ale hodně pomáhá, jak blízko jsou si na ETF učitelé a studenti. Profesori používají v e-mailech oslovení „vážený kolego, vážená kolegyně“ a ono to zní jako taková formalita, ale tady opravdu cítím plný význam toho, že jsme kolegové a kolegyně, a je to velká podpora. Všichni nám rádi vyjdou rozumně vstříc, podpoří nás, dají náhradní úkoly. Když člověk něco podcení nebo se mu to nepovede, tak mu vždycky někdo pomůže to dotáhnout.

Možná vyučující vnímají svoji práci taky jako povolání a hraje to svoji roli... Co tě na studiu zatím nejvíc překvapilo?

Myslím, že pro každého, kdo nastupuje s vlastní představou víry, s jakou vyrostl třeba jako dítě

v kostele, tak je náročné první setkání se systematickou teologií. To, co měl člověk postavené z kostiček, se mu najednou rozboří; představy z nedělní školy v systematické teologii úplně neobstojí. Nutí to člověka postavit si ten domeček znovu a lépe, s novým rozhledem. Je to prospěšné, ale může to být, myslím, zpočátku velký šok.

A pro tebe to bylo pozitivní, nebo negativní překvapení?

Zpočátku mě to hodně zaskočilo, ale výsledek je určitě pozitivní. Ke studiu patří i to, že třeba potom jdeme do menzy a s ostatními, kterým se taky zbořil ten domeček z kostiček, se to snažíme nějak poskládat. Debatování člověka hodně formuje a má samé pozitivní dopady.

A vzpomeneš si na nějakou diskuzi, která ti zvláště utkvěla jako hodně zajímavá?

Hodně výrazná byla diskuze o všeobecném spasení a milosti. To když jsme slyšeli na úvodu do dogmatiky, tak v nás hrklo, protože je to představa vzdálená od modelu, který mají lidé v hlavě: totiž, že kdo dělá dobré věci, půjde do nebe, a kdo nedělá, nepůjde. Jenže ten vztah Boha a člověka není transakční. Jak píše Pavel Filipi, my do něho přece vždycky vstupujeme s deficitem, nemůžeme dorovnat spásu. A že spása přichází jako dar a my se nějak chováme z vděčnosti, nakonec, po všech těch diskuzích a promyšlení, dává smysl.

Proměnilo studium i tvůj pohled na sebe sama?

Rozhodně mám mnohem větší potřebu, kdykoliv to jenom jde, o věcech debatovat a nepřestat se s druhými bavit. Občas se stane, že mi někdo napíše na sociální síť komentář, ve kterém se mnou vyloženě nesouhlasí. Ale ze zkušeností s těmi otevřenými debatami na fakultě, které ne vždycky nutně končí shodou, pro mě vyplývá, že je důležité se dál bavit, nepřestat spolu mluvit.

Napadá tě, jakým způsobem bychom jako církve mohli podporovat lidi v tom, aby promýšleli a rozpoznávali různá svá povolání?

Myslím, že sbory jsou pro tohle úplně perfektní platformou. Povolání, ať už k profesi nebo k nějaké službě, dost často vychází z toho, že na člověka něco dýchne. A to se děje hlavně v osobních rozhovorech. U nás v Olomouci teď vychází podcast (pořad dostupný na internetu, pozn. red.), kde jsou čtvrt hodinové rozhovory s jednotlivými lidmi ze sboru. Je velice zajímavé slyšet třeba psychiatra, lékaře, faráře, ředitele domova pro seniory a další, jak povídají o svých cestách a povoláních. Vybízí to k tomu, že na to potom v neděli můžeme třeba navázat a pobavit se s nimi. Cokoliv ve sboru, co nějak propojuje společenství napříč generacemi, profesemi a životními styly a umožňuje rozhovory, je plodné.

A co si počít s tím, když lidé argumentují Božím povoláním, ale hájí při tom především své zvyky, mesiášské ideologie nebo politické zájmy?

Když se podíváme na rétoriku těch nejhorších režimů, tak vidíme, že to je v dějinách opakující se jev. Otázka je, když jsme tak nepoučitelní, jak se tomu bránit. Myslím, že aby člověk byl proti takovému pokušení imunní, musí se neustále udržovat v pokoře před Pánem Bohem; musí být aktivní, ale snažit se být nástrojem Božím, nechat své ego vítězit. A neustále konfrontovat dění s tím, co čteme v evangeliu, s úplně základními věcmi, jako že máme přijímat a milovat jedni druhé, jako Ježíš miloval nás. A ve chvíli, kdy to nějak neladí a skřípe, tak se proti tomu vymezit.

Nahráváš teď na internet krátká videa, ve kterých se snažíš předat zajímavé myšlenky třeba k Heslům Jednoty bratrské. Jak tě to napadlo a kde čerpáš inspiraci?

Napadlo mě to hlavně kvůli tomu, že teologie je strašně zajímavá a každou chvíli při studiu ►

při hře na varhany

zazní nějaká zajímavost, která je tak dobrá, že se o ni potřebuju podělit. A taky mám pocit, že lidé úplně netuší, co studium teologie je, takže chci trochu přiblížit, co to vlastně jsou ti faráři a křesťané a teologové. Inspirace vychází ze zajímavostí, co nám říkají profesori, a také musí nutně přicházet i odněkud „shora“, od Pána Boha. Když dělám příspěvky k Heslům Jednoty bratrské, často vůbec nevím, co k tomu říct, a mám pocit, že bych jenom blábolil. Modlím se, prosím Pána Boha o to, aby tam zaznělo něco plodného. A ono něco přijde, vyvine se to a rozkvete v něco, s čím jsem spokojený.

To je pěkně shrnutá kazatelská praxe: propojování teologické erudice a modlitby.

Mě u toho napadá taková vzpomínka ze školky. Vždycky, když si člověk chtěl hrát s plastelínou, tak ji nejdřív musel pořádně promáčkat a zahřát, a já mám pocit, že studium je právě takové mačkání nás jako těch plastelín; že nás to tak jako rozehřeje, dá nám to potřebnou tvárnost, s kterou pak můžeme dobře tvořit něco vlastního, foremného.

*připravila Jana Hofmanová, foto: archiv
respondenta*

Kdo nehoří, nevyhoří

Osobní zkušenost se syndromem vyhoření

Sloužit s chutí, nadšením, zápalem, to je snad nutná podmínka každého povolání. Tedy kdo hoří, může také vyhořet. Tak moc nerozumím tomu, když někdo občas říká, že křesťanům tohle riziko nehrozí. Nebo že se zralou, poctivou a upřímnou vírou se takovému riziku úspěšně vyhne. Stačí se podívat do statistik, ve kterých profesích se lidé nejčastěji se syndromem vyhoření potýkají. Duchovní v nejrůznějších službách rozhodně v pořadí „ohrožených“ profesích nezaostávají.

Dokonce i v Písmu u významných osobností najdeme některé charakteristické symptomy vyhoření. I sám Mojžíš prožíval hodně těžká období, když už měl všeho a všech opravdu dost. Tak dost, že viděl jediné východisko ve smrti. „Raději mě zabij, jestli jsem u tebe našel milost.“ (Nu 11) Nebo Eliáš, který se fyzicky hroutí, s osamělostí utíká do izolace a zoufale volá: „Už dost, Hospodine, vezmi si můj život!“ (1Kr 19) A našli bychom i jiné biblické osobnosti, které se z úplného vyčerpání ve službě potácí na kraji propasti, mezi životem a smrtí.

Vyčerpání zdrojů

K podcenění možná pomáhá také to, že se to slovo vyhoření někdy nadužívá. Podobně jako když někdo říká „mám depku“, a přitom má v podstatě špatnou náladu. (I když ani to není nic dobrého a příjemného.) Syndrom vyhoření ale není jen pořádná únava nebo epizodní vyčerpání. Je to stav nebo fáze procesu, kdy člověk téměř zcela vyčerpá fyzické, mentální, emocionální, sociální a v neposlední řadě i duchovní zdroje. Tedy že postupně vyčerpá své zdroje ve

všech těchto oblastech života téměř až na dno. A nejen v krátkém, časově omezeném období, ale dlouhodobě.

A to je i podle mé zkušenosti jedna z největších základností syndromu vyhoření. Že si říkáte: jsem už dost utahaný, mám už toho opravdu dost. Pak ale sáhnete do jedné z těch zásobáren a zase se vzchopíte. Sice už nemůžete, ale někde najdete rezervu a ještě přidáte. A ono to jde. „Když už nemůžeš...“ A takhle přidávat se dá poměrně dlouho. My lidé jsme tak ustrojení, že rezervy míváme i při velkém vyčerpání stále ještě poměrně veliké. Nejsou ale nekonečné. Tak se jednou může stát, že se snažíte zvednout, zabrat, vzchopit se, a ať děláte cokoli, tak to nejde.

Jak jsme my lidé různí, tak máme každý tak trochu své vlastní opory a zdroje. Máme svůj vlastní specifický obsah kápézetky. Někdo se v nouzi dobíjí o samotě, někdo mezi lidmi, někomu pomáhá pohyb, sport, někomu četba. Já jsem vřdycky měl v této výbavičce humor. V mnoha náročných situacích mně pomáhal to nějak zvládnout a znovu nabrat sílu, chuť, naději... Jednou jsem ale začal zjišťovat, že mi téměř cokoli humorného začínalo hořknout. A začal jsem prožívat období, které v románu *Vyhořelý případ* velmi trefně zachytil Graham Greene: „Cestující uvažoval, kdy si vlastně poprvé začal ošklivit smích jako nepříjemný zápak.“ A nebylo to jediné. Poměrně dlouhou dobu jsem ráno vstával s větší únavou, než když jsem večer šel spát. Po dovolené jsem se vůbec na nic netěšil. Když jsem si šel zaběhat, tak jako by ta vnitřní chemická laboratoř přestala úplně fungovat. Endorfiny jako by přestaly být úplně na skladu. A když někdo zatukal na dveře kanceláře, udělalo se mi doslova fyzicky špatně. Nakonec i z toho nejsilnějšího zdroje, ze ►

kterého jsem čerpal sílu, inspiraci, naději, smysl života – tedy z víry – najednou nebylo možné ani trochu načerpat.

Cesta za čirou radostí

Tehdy jsem začal tušit, že něco není v pořádku a že už „nepřidám“ ani trošku. Naopak, že budu muset hodně ubrat. A pomalu, pozvolna začít zase doplňovat vyprázdněné rezervy. Na té cestě zpět jsem se musel hodně učit. Nešlo to hned. Učil jsem se trpělivosti. Také pokoře. Také ztráct a prohrávat. A také přijímat. Nakonec to pro mě byla osvobozující zkušenost. Také díky mnohým, kteří měli dost trpělivosti, porozumění a pomáhali mi říkat „ne“ nebo „nemusíš“.

Přesto bych přál každému, aby něčím podobným nemusel projít. Eliášův stručný „recept“ na uzdravení může dobře sloužit i jako prevence. Odpočinek, jídlo, spánek a tiché setkání s Bohem. Osobně bych k tomu určitě přidal ještě pohyb. Skoro jakýkoli. Hlavně ne na výkon, z povinnosti, ale pro radost. Stejně tak je dobré mít vždycky nějakou aktivitu, činnost, práci, ko-

níčka. Pro radost. Pro čirou radost. Krom toho, že to nabíjí, tak to může být dobrá nápověda. Když nám i to, co děláme hodně rádi, přestává dělat radost, může to být signál, že něco není s námi v pořádku.

Dobrou prevencí před vyhořením ve službě, v povolání, je také jakási „pracovní hygiena“. Pravidelná a poctivá reflexe toho, co dělám, jak to dělám, jaké mám pro to motivy (i skryté, zdánlivě nepodstatné), co mi to dává, co mi to bere, jestli pro tu službu mám stále kde brát a čerpat, kde a v kom mám funkční opory, jak zacházím s mocí a také bezmocí. Užitečným pomocníkem pro kladení takových otázek může být supervize. Nebo otevřené sdílení radostí i strastí v bezpečném kolegiálním prostředí. Důvěrná blízkost druhého člověka, který nám zároveň umí nastavit poctivé a citlivé zrcadlo, to je vůbec dar, který nás může vyvést z mnoha slepých uliček. A který nám pomůže v povolání vytrvat ve zdravém zápalu, s chutí a vděčností.

Jiří Weinfurter, farář, mezititulky redakční, foto: pexels.com

OTÁZKA NA TĚLO

Co vás na vašem povolání těší?

Ve své práci se setkávám s mladými lidmi i s pacienty na samém konci života, s lidmi různého vzdělání i z odlišných sociálních podmínek. Díky tomu je mé povolání velmi pestré a přináší mi možnost poznávat rozmanité lidské osudy – což je krásné i náročné zároveň. Velmi mě inspiruje, když vidím chuť do života a nadhled některých pacientů navzdory obtížím, které je potkávají. Těší mě opravdovost lidských setkání, která se v ordinaci někdy odehrají.

Veronika Koutná, praktická lékařka

Těší mě, že k našemu životu nutně patří stálá snaha o budování vztahu s Bohem cestou modlitby, studia i jakkoli tvořivě jinak. Dělá mi radost „hraní si“ s klasickou biblistikou i sledování vývoje současné teologie, třeba díky Dominikánské 8. Baví mě pestrost našeho nevelkého řeholního společenství a proces společného hledání podstaty života dominikánky tady a teď. A jsem moc ráda, že k té podstatě patří i práce, která by měla být v souladu s potřebou doby i s „hřivnami“ každé z nás.

sestra Krista – Ludmila Chládková, řeholní sestra

Jako profesionální hudebník si pořád hraju, pracuji s fantazií a vždycky je to dobrodružství. Líbí se mi to, že většinou nemusím ráno nikam jít, protože mám studio doma. Ale pak se mi taky nesmírně líbí, když můžu někam ráno jít, když to okolnosti chtějí. Protože najednou je to exotické. Koupím si kafe a housku, pomalu jdu městem a říkám si, jak je dobře, že dělám to, co mě baví, a jak je dobře, že se ten svět okolo mne – tady a teď – ještě nerozsypal. A ještě je fajn, že občas

musím hrát na kontrabas, protože vrní jako obří kočka.

Martin E. Kyšperský, hudebník

Na svém povolání mám ráda, že propojuje víru s životem. Baví mě přemýšlet nad texty, které známe léta, a objevovat v nich něco nového pro dnešek. Mám ráda přípravu bohoslužeb – skládání slov, modliteb a písní. Je krásné, když všechno do sebe zapadne. Těší mě rozhovory, které se nečekaně rozvinou, i to, že žádné setkání není předem dané a nedá se na něj úplně připravit. Je to povolání pestré, bez pevných hranic. V tom vidím svobodu i prostor pro tvořivost a hledání cest, jak o víře mluvit i jak ji žít.

Jaroslava Michnová, seniorátní farářka

Těší mě každá společná chvíle, kdy se děti o něco zajímají, z něčeho radují. Těší mě společný zpěv, čtení knížek, výpravy ven. Mám radost ze všedních dnů, sdílení obyčejných zážitků, ale i z nečekaných dobrodružství, která občas prožíváme. Jednoduše mě těší, když čas strávený ve škole děti těší.

Ada Vondrášková, asistentka pedagoga

připravila **Kar**, foto: pexels.com

NÁSTĚNKA

SYNODNÍ RADA

Ze zasedání synodní rady 27. ledna, 10. a 24. února vybíráme:

Lidé

- SR potvrdila volbu Jiřího Tenglera za faráře sboru v Poličce, Ewy Mileny Jelínek v Ostravě a Ivy Květonové a Ondřeje Macka v Brně I.
- SR obnovila Janě Danielové způsobilost k ordinované službě farářky ČCE.
- SR vyslala Petra Grendela do kaplanské služby v Oblastní nemocnici Náchod, Pavlu Jandečkovou do kaplanské služby v Nemocnici Jihlava a Lenku Payne do kaplanské služby ve Fakultní nemocnici Motol. SR prodloužila vyslání Jiřího Šamšuly do kaplanské služby v Hospici sv. Štěpána a v Diakonii v Litoměřicích.
- SR udělila Michaelu Pňannovi dlouhodobé studijní volno v termínu od 15. 5. do 15. 8. 2026, Filipu Boháčovi v termínu od 1. 9. do 30. 11. 2026 a Marii Jüptner Medkové v termínu od 7. 4. do 30. 6. 2026.
- SR souhlasila se zřízením místa pastoračního pracovníka v Evangelickém sboru a. v. ČCE v Českém Těšíně na Rozvoji a pověřila touto službou Jošuu Kříšťana Blažka.
- SR vzala na vědomí rezignaci Petra Galluse na členství v Komisi pro vikariát a jáhenskou praxi a vyjádřila vděčnost za dosavadní službu jemu i Zvonimíru Šormovi, který působení v dané komisi ukončil s koncem svého mandátu rovněž ke konci roku 2025.

SR jmenovala novými členy této komise Davida Balcara a Janu Hofmanovou.

- SR schválila žádosti o členství v interní supervizi ČCE a jmenovala Ondřeje Macka interním supervizorem ČCE a Idě Tenglerové a Barboře Žilkové udělila kandidátské členství.
- SR jmenovala Ondřeje Zikmunda členem správní rady Personálního fondu.
- SR jmenovala Martinské grémium pro další období ve složení: Viktorie Fenclová, Karel Pacovský, Štěpán Esterle, Pavlína Starostová a náhradník Alexander Koukol.
- SR poskytla Danielu Pňannovi příspěvek na úhradu nákladů spojených s jeho účastí na mezinárodní konferenci vězeňských kaplanů v Německu a Martě Židkové příspěvek na konferenci školních kaplanů v Želivi.

Aktivity

- SR uvolnila mimořádnou finanční pomoc 200 tis. Kč z humanitárního fondu pro Středisko humanitární a rozvojové spolupráce Diakonie ČCE jako podporu na dokončení započatých projektů střediska.
- SR v reakci na konkrétní žádost schválila mimořádnou podporu v celkové výši 10 tis. Kč z humanitárního fondu. Jedná se o příspěvek na účast dvou dětí na letních táborech 2026 v Bělči nad Orlicí.
- SR se zabývala přípravou materiálů pro letošní zasedání synodu, které proběhne od 21. do 23. 5. 2026 v Chebu.

- SR se zabývala zprávami z jednání seniorátních výborů a z vizitace seniorátního výboru v jednom ze sborů církve a vzala je na vědomí.
- SR v souvislosti s výstavbou nové školní budovy souhlasila s budoucím sloučením Bratrské školy – církevní ZŠ a Evangelické akademie – pedagogického lycea a SOŠ Praha k 1. 9. 2027 a schválila návrh zřizovací listiny školské právnické osoby „Evangelické pedagogické lyceum, střední odborná škola sociální a základní škola“. SR dále souhlasila s postupem výběrového řízení na ředitelku či ředitele sloučené školy EA v Praze.
- SR vydala souhlasné stanovisko k návrhu na sloučení Ochranovského sboru při ČCE v Tanvaldě a Ochranovského sboru při ČCE v Železném Brodě v jeden farní sbor pod názvem Ochranovský sbor při ČCE v Železném Brodě s účinností od 1. 4. 2026.
- SR souhlasila s uspořádáním konference na téma destigmatizace duševních onemocnění v církvi a pověřila ústřední církevní kancelář (ÚCK) přípravou tohoto setkání v letošním roce.
- SR vzala na vědomí zprávu Celocírkevního odboru mládeže za uplynulý rok a postoupila ji květnovému zasedání synodu.
- SR vzala na vědomí zápis a usnesení z jednání 13. leuenberského synodu českých církví sdružených ve Společenství evangelických církví v Evropě.
- SR vzala na vědomí podpis třístranného memoranda o spolupráci mezi ČCE, Evangelickou církví ve Švýcarsku (EKS) a jejím pomocným dílem (HEKS).
- SR schválila statut redakční rady časopisu Český bratr.
- SR schválila aktualizovanou podobu organizační struktury ÚCK a změny

v přílohách č. 3 a 4 organizačního řádu ÚCK.

- SR souhlasila se změnou názvu náhodské školy Evangelické akademie tak, aby reflektoval rozšíření formy studia o vyšší odbornou školu. Nový název zní: „Evangelická vyšší odborná škola sociální a střední zdravotnická škola Náchod, školská právnická osoba“.

Hospodářské věci

- SR schválila grantové výzvy v rámci Včasných projektů 2026 a Diakonických a rozvojových projektů (DaRP) 2027 a uložila ÚCK zveřejnit výzvy v grantovém systému ČCE.
- SR schválila financování stálých a osvědčených projektů povšechného sboru z DaRP pro rok 2025 dle čl. 8 odst. 1 Pravidel grantového systému DaRP v celkové výši 500 tis. Kč.

KAZATELSKÁ MÍSTA

FS Roudnice nad Labem hledá faráře/farářku

FS Roudnice nad Labem hledá faráře/farářku na plný nebo částečný úvazek – dle dohody, od září 2026.

Nabízíme byt na faře se zahradou asi 250 m od kostela v blízkosti centra města. Bližší informace podá kurátorka sboru Františka Škárková (tel.720 213 493 nebo e-mail fr.sk@seznam.cz).

FS Náchod-Šonov hledá faráře/farářku

Sbor Náchod-Šonov vyhlídí nového faráře nebo farářku od 1. 9. 2026.

Více informací o sboru a jeho očekávání jsme umístili na naši webovou stránku <https://nachod-sonov.evangnet.cz/>.

Kontakt (kurátor Ing. Petr Kočička): kocicka.p@seznam.cz, tel. 605 124 525 ▶

ÚMRTÍ

Zemřela Jiřina Nekvasilová (1936–2026)

V úterý 17. února 2026 zemřela ve věku nedožitých 90 let sestra Jiřina Nekvasilová (1936–2026), vdova po faráři ČCE Miloslavu Nekvasilovi.

Rozloučení se sestrou Jiřinou Nekvasilovou proběhne na dvou místech: 7. března 2026 ve 14 hodin v modlitebně evangelického sboru Praha-Žižkov II a 25. dubna 2026 ve 14.30 hodin v Třanovského sále evangelického sboru v Ostravě.

Děkujeme Pánu Bohu za život sestry Nekvasilové a zarmoucené rodině vyprošujeme Boží potěšení.

JJ – STAVEBNÍ FOND

Sbírka na Hlavní stavební projekt pro rok 2026

V roce 2026 bude velikonoční celocírkvní sbírka opět určena na podporu Hlavního stavebního projektu (dříve Hlavní dar lásky). Ústřední shromáždění Jeronýmovy jednoty – stavebního fondu (JJSF) schválilo jako hlavní projekt roku 2026 záměr farního sboru v Nymburce s názvem „Pod jednu střechu – rekonstrukce bytu faráře“.

Farní sbor v Nymburce dlouhodobě postrádá celoročně využitelné, od farního bytu oddělené prostory pro svůj život a činnost.

Předkládaný projekt počítá s rozšířením a úpravou prostor fary tak, aby vzniklo samostatné zázemí sboru. Projekt zahrnuje vytvoření společenských prostor s vlastní kuchyňkou, toaletami a bezbariérovým přístupem. Součástí projektu jsou rovněž energeticky úsporná opatření. Odhadované náklady činí 6,5–7 milionů Kč.

Více informací je k dispozici na webu sboru (nymburk.evangelnet.cz) a v informačním letáku JJSF.

Velikonoční sbírka je příležitostí podpořit společně vybraný projekt některého z našich sborů a vyjádřit vzájemnou solidaritu. V případě, že výtěžek sbírky přesáhne 1,5 milionu Kč, bude částka nad tuto hranici navýšena o polovinu z prostředků mimořádného daru, který JJSF obdržela v uplynulém roce.

Dary je možné zasílat na účet 7171717171/2700 s variabilním symbolem 914200xxxx (xxxx = evidenční číslo sboru). Za vaše dary děkujeme.

POZVÁNKA

Pozvánka na seminář historické společnosti Veritas

Historická společnost Veritas zve na jarní seminář, který se bude konat 21. 3. 2026 od 10 hodin na evangelické faře v Pardubicích. Téma přednášky Petra Melmuka zní „Počátky Jednoty bratrské“. Zvání jsou všichni zájemci o odkaz Jednoty bratrské.

Ladislav Dlouhý

Postní meditace

Srdečně vás zveme k ponoření se do křesťanské meditační praxe, tematicky zaměřené pro postní období.

Jedná se o meditace, které vycházejí z křesťanské tradice poustních otců a matek. Budeme čerpat z inspirace teologa Johna Maina, který tuto duchovní praxi oživil v 70. letech 20. století.

Setkáme se v termínech 3. 3., 17. 3. a 31. 3. vždy v 19 hodin na kruchtě evangelického kostela v Praze 10 – Uhřetíněvsi.

Každé sezení potrvá cca 20–30 minut.

Prosíme vás, abyste si donesli svou vlastní podložku na sezení.

Zváni jsou všichni bez ohledu na církevní nebo necírkevní příslušnost, po setkání bude možné posedět a sdílet u šálku čaje.

*Johana Miriam Vorlová, jáhenka
FS Praha-Uhřetěves*

SOLIDARITA

Postní sbírka 2026

Humanitární středisko Diakonie ČCE vyhláší tradiční postní sbírku, která běží od 18. února 2026 až do Velikonoc. Každoročně se k ní svými dary připojují také sbory Evangelické církve.

Výtěžek té letošní pomůže dětem syrských uprchlíků a chudým rodinám v Libanonu, které musely kvůli válce a nestabilitě opustit své domovy. Podpoří tak vzdělávání dětí v komunitním centru Tahaddi na okraji Bejrútu.

Příspěvky je možné zasílat na transparentní účet 2400384700/2010 pod variabilním symbolem 961xxxx (xxxx je kód sboru).

Bližší informace naleznete na webu diakonie.cz/postnibirka.

Za vaše dary děkujeme.

GRANTOVÉ VÝZVY

Grantové výzvy pro rok 2027 spuštěny

Synodní rada schválila výzvy v grantovém systému DaRP pro rok 2027 v těchto oblastech:

- rozvoj sborů, výchova a vzdělávání,
- diakonická práce,
- sbory ČCE a životní prostředí,
- průkopnická místa,
- rozvoj škol Evangelické akademie.

Českobratrská církev evangelická je připravena na podporu projektů v uvedených oblastech uvolnit částku v celkové výši 17 milionů Kč.

V případě Včasných projektů není účel podpory omezen, musí však souviset s rozvojem sborů a škol ČCE. Finanční podpora na tyto záměry je obvykle od zahraničních partnerů podporující ČCE skrze tzv. Kulatý stůl, který se koná vždy v březnu následujícího roku po podání žádosti.

Jednotný termín pro podávání žádostí v systému DaRP i Včasných projektů je 30. 4. 2026.

Do konce této lhůty musí být žádost ve stavu „Zaregistrovaná“, tedy napsaná a opatřena podpisy statutárních zástupců žadatele (farář, kurátor sboru, případně statutár přidružené organizace). Podávání žádostí i veškerá administrace projektů probíhá od roku 2022 výhradně elektronicky prostřednictvím portálu projekty.e-cirkev.cz.

Další informace, podmínky, texty výzev, návody, termíny i aktuality najdete na webu církevního ústředí v sekci věnované grantům a dotacím.

MOJE CÍRKEV

*V taláru. (Dana Němcová při bohoslužbách.)
foto: archiv respondentky*

Cítím, že jsou lidé vděční

Rozhovor s Danou Němcovou

Můžeš čtenářům říct něco o sobě?

Narodila jsem se v Sázavě v roce 1960 do evangelické rodiny. Rodiče pracovali v zemědělství. Chodila jsem do malotřídky u nás v Sázavě, na druhý stupeň do Žďáru nad Sázavou. Dál jsem chtěla jít na švadlenu, protože maminka doma šila a mně se líbilo, jak si u toho zpívala. Tam mě ale nevzali, protože tento obor byla vyhrazena dívkám se zdravotním omezením. Paradoxně jsem tam nemohla, protože jsem byla zdravá. Šla jsem tedy na zemědělské učiliště do Velkého Meziříčí a pak si ještě v Kloboukách u Brna udělala nástavbu s maturitou. Pracovat jsem začala v zemědělském družstvu nedaleko Velkého Meziříčí a v tamější mládeži jsem se seznámila s manželem. Založili jsme rodinu, postupně se nám narodily tři děti. Časem se mi naskytla příležitost pracovat u plemenářských služeb. Hezká práce – měřila jsem mléko a tetovala telata. Později mi nabídli místo u České plemenářské inspekce, kde jsem zakotvila na 21 let, až do důchodu. Měla jsem na starost čtyři okresy. Byla to spousta ježdění a taky kontakty a jednání s mnoha lidmi. Kontrolora nikdo moc nemiluje, ale mně často říkali: „Nechtěli jsme, abyste přijela na kontrolu, ale teď jsme rádi, že jste tu byla.“ Byla to velice zajímavá práce a mně nikdy nešlo o to po lidech šlapat, spíš poradit, domluvit se a vše vyřešit v klidu. Nyní jsem čerstvá důchodkyně.

Vyrůstala jsi v církevním prostředí?

Sázava byla evangelická vesnice, v kostele se scházela celá široká rodina. V neděli se všichni pěkně a slavnostně oblékli a šlo se do kostela. Mě ani nenapadlo nějak revoltovat, měla jsem to ráda. Tehdy u nás ještě sedávaly ženy vlevo a muži vpravo a já jsem jako dítě mívala dilema:

jít si sednout s maminkou, nebo s tatínkem? Líbilo se mi, jak obě strany zpívaly.

Jak se zrodil nápad, že se budeš teologicky vzdělávat?

Pavel Janošík, tehdy farář ve Velkém Meziříčí, mě někdy kolem roku 2013 nebo 2014 požádal o vstup do staršovstva. A já jsem měla pocit, že bych se měla na tuto funkci trochu připravit. Po confirmaci jsem učila nedělní školu, ale měla jsem dojem, že se biblické příběhy za ten čas nějak vytratily. V Horáckém seniorátu se zrovna otevíral vzdělávací kurz, tak jsem se přihlásila. Jezdilo nás kolem patnácti, hodně mě to bavilo, samá zajímavá témata. Kurz měl trvat tři roky, ale pak se to nějak protáhlo na čtyři. Nejdřív jsem ani nepomýšlela na to, že bych šla ke zkouškám.

Kdy tě napadlo, že půjdeš ke zkoušce, požádáš o ordinaci a staneš se výpomocnou kazatelkou?

V té době byla v Horáckém seniorátu velká nouze o faráře, bylo hodně uprázdněných ►

sborů. To už byla ve Velkém Meziříčí farářka Markéta Slámová. Ta mě poprosila, zda bych si nemohla ten kurz dokončit a stát se ordinovanou presbyterkou (jak se tehdy říkalo), abych mohla vypomocet v okolních sborech. Kázat a vysluhovat večeri Páně, když bude potřeba. Byla jsem zrovna v pracovní neschopnosti po operaci ruky, a tak jsem si řekla, že toho využiju, a pustila se do intenzivního studia. Ráno jsem si vždycky zatopila v kamnech a dala se do vypracovávání otázek ke zkoušce, abych byla připravená. A šlo mi to dobře. Měli jsme sedmdesát obsáhlých otázek. Pak jsem se vypravila ke zkouškám. Autobus do Prahy uvízl na dálnici v koloně a já dorazila s hodinovým zpožděním. To byl trapas! Ale dopadlo to nakonec dobře.

Co na to říkala rodina, lidé ze sboru?

Synové byli už velcí, tak to přijali hezky a s pochopením, jako že se mám čím smysluplným zabavit. A senior Jan Keřkovský i okolní faráři byli rádi, že přichází posila. Ordinaci jsem měla ve sboru ve Velkém Meziříčí. Pozvala jsem širokou rodinu a kolegy z kurzu a byla z toho taková hezká malá slavnost.

Co bylo na cestě k ordinaci nejtěžší?

Během přednášek v kurzu se objevilo pár věcí, které mě překvapily i z biblického pohledu. Dost věcí jsem brala, jako že to tak je, a pak se člověk dozví mnoho zpochybujících informací. Vrtalo mi to kolikrát hlavou a doma jsme pak bouřlivě debatovali, jak to teda je. Zajímavé bylo, že i synové pak se mnou diskutovali a řešili jsme teologické záležitosti v širší rodině. Rozhodně se moje myšlení a přemýšlení posunulo a vlastně jsem byla ráda, že se o tématech i mých pochybnostech otevřeně mluvilo.

Jak často vedeš bohoslužby?

Zpočátku byla velká potřeba, to jsem mívala i dvacet za rok. To bylo opravdu hodně – při práci, domácnosti a rodině. Pak jsem to snížila tak na 12 až 15 bohoslužeb za rok, teď se to ustálilo na počtu kolem patnácti. Jezdím tady u nás

po Horáckém seniorátu a někdy i dál, když je potřeba a pozvou mě. Nedávno jsem byla v Poličce, v Jimramově nebo v Černilově – to jsem si odskočila z Bělče. Teď jezdím docela často do Horních Vilémovic, protože tam mají faráře na půl úvazku a jsou potřební. Ale nejprve domlouvám termíny s naší paní farářkou, tak jednou za dva měsíce vedu bohoslužby doma, ve Velkém Meziříčí.

Co je na jejich přípravě nejnáročnější a co radostné?

Teď jsem asi dva roky měla v hlavě téma „ženy v Bibli“ a psala řadu kázání na toto téma. To mě moc baví. Snažím se co nejvíc k tomu nastudovat, pak to poutavě předložit. Vyzobnout třeba problematické věci, nějak je uchopit. Co třeba Rebeka? Co najít dobrého na ženě, která podvedla manžela... pak je potřeba to vyvážit něčím, co je kladné, co dá naději. Pokaždé se snažím přinést dobrou zprávu, aby zaznělo evangelium. Nové kázání dělám většinou pro Velké Meziříčí, tady bývám nejpravidelněji. A pak je s obměnou použiju na výjezdech do jiného sboru. Takže dělám tak pět šest nových kázání za rok. Připravit celé bohoslužby je samozřejmě ještě další věc. To musí být pokaždé na míru tomu sboru, kam jedu.

Vyjádří ti někdo někdy vděčnost za tvoji službu?

Většinou jsou ve sborech rádi, že jsem ochotná, že jsem přijela. Někdy třeba nikdo nic konkrétního nevysloví, ale při rozhovorech po bohoslužbách cítím, že jsou vděční. Nedávno mi jeden pán při vycházení z kostela řekl: „Mně se dnes tak nechtělo do kostela a teď jsem rád, že jsem šel!“ To zahřeje.

Jaká byla největší výzva, kterou jsi musela dosud jako kazatelka překonat?

Asi to, jak jsem musela ve Sněžném kázat profesorům z teologické fakulty. Oni tam měli někde poblíž víkendové setkání a najednou koukám, že v kostele sedí samý profesor! To jsem se do-

cela orosila. Tehdy byl se mnou i manžel, který hraje na varhany, tak to bylo naštěstí s důstojným doprovodem, což nebývá vždycky. Někdy s sebou беру kytaru, když vím, že nebude varhaník.

Jak se potkává role výpomocné kazatelky s tvým občanským povoláním? Víš, že jsi čerstvě v důchodu, ale přece: byla to pomoc, nebo spíš překážka?

Dokud jsem byla v práci, nepřipadalo v úvahu, že bych ji někde trochu ošídila kvůli službě výpomocné kazatelky. Kolegové to dlouho ani nevěděli. Ale když to vyšlo najevo, sklízela jsem spíš obdiv.

Jak jde takováto služba dohromady s rodinným životem?

Přípravu si dělám po večerech, abych se tomu mohla věnovat intenzivně, abych se soustředila. Ten večer je pak dlouhý. Rozložím si slovníky a komentáře, kralickou Bibli, ekumenický překlad a jednadvacítku. Pak to všechno nějak celý týden kvasí a zraje, v sobotu sednu k počítači a píšu. Těžké jsou pro mě modlitby. Mám raději takové civilnější, ne moc květnaté. Mám dojem, že takové přijímají lidé snáz. Nad tím se hodně

natrápím. Dneska je velkou výhodou počítač, kde se dá v textu psát a mazat, vracet a přehazovat. Mám velkou oporu ve svém manželovi, který je teolog. Poradí, diskutujeme spolu. Pomáhá mi s výběrem písní, jak jsem říkala, někdy zajistí hudební stránku bohoslužeb se vším všudy. A děti už jsou z domu, takže o péči ani čas nikoho neokrádám. Když mají přijet vnučata, vrhnu se na přípravu předtím nebo potom.

Jak vidíš své působení do budoucna?

Myslím, že se pro mě teď otevírá nový prostor. Jsem v důchodu opravdu krátce, tak uvidím, jak si všechno sedne. Auto mám a řídím ráda, tak pokud budu živa a zdráva, počítám se službou výpomocné kazatelky, jak to půjde a jak bude potřeba.

Co bys vzkázala lidem, kteří přemýšlejí o tom, že by se stali výpomocnými kazateli?

Pokud máte chuť se trochu vzdělat a cítíte, že máte nadání kázat, jděte do toho. Je to práce zajímavá, smysluplná a obohacující. Já se cítím spokojeně, když můžu lidem přinést radostnou zprávu, evangelium.

připravila Daniela Ženatá

EKUMENA

Týden modliteb připomněl společné povolání k naději

Týden modliteb za jednotu křesťanů 2026

Od 18. do 25. ledna 2026 se konal Týden modliteb za jednotu křesťanů, který spojuje křesťany z různých církví po celém světě. Jako motto pro letošní rok byl vybrán verš z epištoly Efezským: „Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni.“

(Ef 4,4). Letošní téma vybral a doprovodné materiály připravil ekumenický tým na půdě Arménské apoštolské církve.

Arménská apoštolská církev patří k vůbec nejstarším křesťanským tradicím na světě. Její ►

kořeny sahají až k misijnímu působení apoštolů Judy Tadeáše a Bartoloměje, kteří podle tradice přinesli křesťanskou zvěst do Arménie už v 1. století. Právě Arménie se roku 301 stala prvním státem, který přijal křesťanství jako své oficiální náboženství – a učinila tak dávno před tím, než se křesťanství rozšířilo v rámci Římské říše. V průběhu dějin sehrála církev klíčovou roli při udržování identity a soudržnosti Arménů, zejména v časech pronásledování a vyhnanství.

„Letošní motto je velmi aktuální i pro náš kontext, v němž žijeme v naší zemi, v našich církvích. (...) Jako Kristovi následovníci tvoříme ‚jedno tělo‘ a spojuje nás ‚jeden Duch‘ a jsme povoláni ‚k jedné naději‘. Apoštol Pavel používá tuto metafору církve jako Kristova těla, aby popsal její jednotu navzdory rozmanitosti jednotlivých údů. Objevujeme toto duchovní bohatství i v našich společenstvích spojeni ve vzájemných modlitbách k Pánu, který je hlavou Církve,“ uvedli ve společné předmluvě k českému vydání modlitebního průvodce biskup Tomáš Holub a tehdejší předseda Ekumenické rady církví v ČR (ERC) Tomáš Tyrlík.

Páteční setkání v Přešticích

Také letos jsme se v Přešticích připojili k lednovým ekumenickým iniciativám (Týden modliteb za jednotu křesťanů a Alianční týden modliteb) a uspořádali jsme dvě páteční setkání ke společnému naslouchání Božímu slovu a k modlitbám. První setkání proběhlo v prostorách ČCE, druhé v katolickém kostele. K oběma setkáním se přidalo také místní Křesťanské společenství.

Letošní ekumenické bohoslužby prvně navazovaly na pravidelná biblická setkávání, která probíhala v průběhu uplynulého roku zhruba jedenkrát do měsíce. Na jejich přípravě se podílel katolický kněz Matěj Buk a výpomocný kazatel Radomír Škaloud. Přátelské vztahy, které vznikly při společném studiu Písma, vnesly do letošních ekumenických bohoslužeb atmosféru přátelství a uvolněnosti. Různost přestává

být bariérou a je nám obohacením a inspirací.

Po bohoslužbách byl čas usednout spolu ke stolu k neformálnímu rozhovoru. Jsme malé město, mnozí se znají, a tak se jistě naše bohoslužebné setkání propíše i do našich náhodných setkání na ulici nebo třeba v obchodě.

V tomto roce nás čeká pokračování v ekumenických biblických hodinách a nově se začala rozvíjet společná duchovenská práce v denním stacionáři na faře ČCE.

Radomír Škaloud, FS Přeštice

setkání v Přešticích

Týden modliteb v Novém Městě na Moravě

Během ledna se u nás v Novém Městě na Moravě scházíme se sestrami a bratry katolíky už pátý rok k ekumenické bohoslužbě v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Střídá se místo i kazatel (host káže). Sešli jsme se i letos, o šesté večerní ve středu 21. ledna, bylo nás účastno asi 60 (nás evangelíků možná 15 a zbytek katolíků).

Zpěv vedla Schola, do čtení i přímluv se zapojily ženy, při hezkém rituálu jsme si po kostele předávali světlo zapalované od svíce ke svíčke. Bylo to milé, také po bohoslužbě, kdy jsme se sešli za farou v „Baroku“, tedy klubu, který tam místní katolíci mají, a ještě chvíli poseděli v roz-

hovorech ve skupinkách, kde se nehledělo na to, kdo je odkud.

V průběhu roku se ještě sejdeme k ekumenické křížové cestě (od evangelického hřbitova ke Třem křížům) – tradice vznikla v době útoku ruských vojsk na Ukrajinu v roce 2022 a držíme ji od těch dob – vydat se takto na předvelikonoční cestu, číst si v pašijním příběhu a stoupat do kopce. A v rámci Noci kostelů pak koordinujeme své programy a scházíme se k zahájení této akce i na její závěr ke společné pobožnosti.

Ondřej Ruml, farář FS Nové Město na Moravě

Skvělá ekumena v Dobříši

Ekumena v Dobříši je skvělá. Letos jsme se sešli k bohoslužbám Týdne modliteb v pátek 23. ledna v pastoračním centru sv. Tomáše. Po bohoslužbách, které vedli jáhen Vojtěch Poppr a Michal Šourek, následovala druhá důležitá část setkání, *agapé* s pohoštěním a spoustou pěkných rozhovorů. Slavení s katolíky má na Dobříši mnoholetou tradici, tři roky s námi slaví také bratři a sestry z Církve bratrské, která má nově na Dobříši svoji stanici. Týden modliteb ale není jediným ekumenickým setkáním, společné bohoslužby slavíme každoročně taky v září v evangelickém kostele.

A v červnu se scházíme k open-air bohoslužbám na Kunclově mlýně, letos 6. června to bude už po třinácté. Společně s katolíky děláme každý týden pobožnost v dobříšském Masarykově sanatoriu, ekumenickou účast má i naše jarní a podzimní pouť svatojakubskou cestou nebo modlitby Taizé. V neděli 25. ledna jsme našeho společného Pána chválili také v Hořovicích, s Církví živého Boha, katolíky, adventisty a dalšími bratry a sestrami. Je to krásná věc spojit srdce i ústa ke společnému uctívání.

Michal Šourek, farář FS Dobříš

Bohoslužby v evangelickém kostele se zúčastnili zástupci ERC i katoličtí biskupové

Týden modliteb za jednotu křesťanů 2026 byl oficiálně zahájen společnou bohoslužbou

19. ledna v evangelickém kostele v Praze-Střešovicích. Vedli ji předseda České biskupské konference Josef Nuzík a 1. místopředseda ERC Bronislav Matulík. Kázáním posloužil Barsegh Pilavchyan, archimandrita (představený klášteřa východního ritu), duchovní pastýř a delegát arménské církve v ČR.

ekumenická bohoslužba v Praze-Střešovicích

„Dnes jsme se shromáždili, abychom se modlili za jednotu světa, za svět sjednocený v lásce, sjednocený v lásce Kristově. Právě tato láska nás posílí. Tato jednota je pro nás všechny nezbytná a nesmírně důležitá. (...) Každého dne, za všech okolností a na každém místě, všude tam, kde je třeba, mají být křesťanská láska, pokora, trpělivost a péče o bližní stálými průvodci našeho života, aby naše jednota nebyla jen odpovědí na krizi, nýbrž aby nás provázela i v časech radosti,“ vyzval Pilavchyan.

Součástí této bohoslužby je každoročně také sbírka na podporu sociálních služeb. Ta letošní vynesla 10 630 Kč a podpoří Diakonii Valašské Meziříčí.

připravila Adéla Rozbořilová, foto: archiv sborů,

ARo

Pod jednu střechu

Sbírka letos podpoří revitalizaci fary v Nymburce

Dostali jsme skvělou příležitost na stránkách Českého bratra seznámit vás, milí čtenáři, s projektem nymburského sboru na rekonstrukci fary. Přemýšleli jsme, kdo by vám nejlépe projekt představil, a nakonec padla volba na mne. Dovolte tedy, abych se vám představila: jsem nymburská evangelická fara.

Říkáte si, že je to divné, ne-li praštěné, aby dům psal článek do časopisu. Možná máte pravdu, ale jsem, myslím, ta nekompetentnější, která vám může svůj příběh povyprávět.

Na svět jsem přišla před více než sto lety v královském městě Nymburce. V „rodném listu“ mám letopočet 1898 a mým „otcem“ je architekt Friedrich Gottlob Alber. S mým „bratrem“ nymburským evangelickým kostelem nás postavili v tehdy módním novorenesančním stylu na tehdejším okraji města. To už dnes neplatí. Samozřejmě, že stojíme stále na stejném místě, ale jak léta ubíhala, vznikly kolem nás nové obytné čtvrti, ale i školy, obchody, firmy.

Během století se změnilo mnoho: režimy i lidé samotní, móda, technika. Stromy v naší zahradě zmohutněly. Mně ale zůstal můj původní novorenesanční kabátek a musím neskromně říci, že mi sluší. Před pár lety ale evangelický sbor, kterému sloužím, přišel na to, že potřebuji generální rekonstrukci – a mají pravdu.

To je tak: bratři a sestry se kromě pravidelných bohoslužeb scházejí k mnoha dalším setkáním, akcím a podnikům. Mám ráda jejich biblické hodiny, nedělní školu, setkání maminek s nejmenšími caparty, zkoušky sborového zpěvu, setkání střední generace, seniorů nebo mládeže. Oblíbila jsem si i soukromou Cílkovu domácí školu nebo školku Voděnka i různé

kurzy a přednášky. Je toho mnoho, co se v areálu nymburského evangelického sboru dělo a děje. Bratři a sestry by rádi vymysleli ještě další akce. Já ale svou kapacitou a dispozicemi bohužel všem těmto požadavkům nestačím.

venkovní pohled – současný stav fary

Na konci 19. století mne totiž postavili tak, abych poskytovala nadstandardní a snad až honosné bydlení, které přiláká i superintendenta Duška. Dostala jsem tedy i pokoj pro služebnou, ale také vysoké stropy a rozsáhlé, těžko vytopitelné prostory. Od té doby se mé vnitřní uspořádání nezměnilo. Nemohu tedy poskytnout místo pro větší skupiny, nemám pro ně zázemí s toaletou nebo kuchyňkou a už vůbec nedisponuji bezbariérovým přístupem.

Doposud se vše řešilo tak, že farář a jeho rodina přišli o své soukromí. Sbor využíval jejich toaletu, kuchyni a často i obývací. Akce pro větší počet lidí se vždy musely konat venku. Dovnitř by se nevešly. Toto omezení znamená, že všechny velké události se musejí konat jen

v teplých měsících, kdy všichni doufají, že neza-
prší nebo nebude jinak nevlídno. Některé akce
se nemohou konat vůbec.

Revitalizace farní budovy evangelického sboru v Nymburce

Předpokládané období realizace:

11/2025–12/2026 (max. 6/2027)

Rozsah prací:

- změna vnitřní dispozice (vznik
sborových toalet a kuchyňky,
společenského prostoru)
- výměna podlah, izolace, podhledy
- bezbariérovost
- zařízení bytu a sborových prostor

Účely:

- bydlení faráře a jeho rodiny
- sborové aktivity (scházení věkových
skupin)
- mimosborové společenské aktivity
(s veřejností pro veřejnost)

Předpokládané náklady a zdroje

financování:

- náklady: 6,5–7 mil. Kč
- krytí: 4,5 mil. Kč vlastní prostředky
sboru, 1 mil. Kč dary ze zahraničí,
1–1,5 mil. Kč sbírky a dary tuzemské vč.
HSP a případně půjčky

Ještě donedávna jsem z toho byla smutná.
Ale teď nastala změna. Nymburský evangelický
sbor přišel s projektem mé revitalizace! Nazvali
jej Pod jednu střechu. Já samozřejmě střechu
mám, ale je to podle mého názoru trefné pojme-
nování záměru změnit dispozici mých místností
tak, abych mohla nabídnout příjemné bydlení
pro faráře a jeho rodinu se zaručeným soukro-
mím a ve své druhé oddělené části místo pro
všechny možné akce a setkání, které si bratři
a sestry v Nymburce vymyslí. Budu mít pro ně
také kuchyňku i toalety pro imobilní návštěv-
níky. Dostanu zateplení stropů, nové rozvody,
vybavení odpovídající 21. století a bezbariéro-
vý přístup. Farářská rodina bude mít svůj klid

a soukromí, do kterého jim už komunitní dění
nebude zasahovat.

Nedávno jsem se rozloučila s mými posled-
ními milými obyvateli, s rodinou paní farářky
Kateřiny Roskovcové. Bydleli jsme spolu dlou-
hých a krásných 27 let. Takový je osud každé
evangelické fary – po čase se musíme se svými
obyvateli rozloučit a těšíme se na nové.

Mé místnosti na krátko osiřely. Po několika
dnech se ale objevili stavaři a řemeslníci z firmy
Mitol a od loňského listopadu už všichni pilně
pracují. Stavební ruch tady bude asi do června
2026 a v prosinci téhož roku bych už měla mít
instalované všechny zařizovací předměty, jak
se vyjádřili odborníci. Já si pod tím představuji
krásnou moderní kuchyň i koupelnu a také po-
hodlný nábytek do bytu faráře a do sborových
prostor funkční zařízení a IT vybavení.

Musím říci, že paní architektka Ing. Jitka Ma-
cáková to vymyslela skvěle. Všem se doufám
budu líbit. Budu vítat členy sboru a ostatních
potřebných komunit v létě i v zimě, v horku i za
nevlídného počasí. A moc se těším na to, že od
léta 2027 budu mít i nové obyvatele, svou novou
farařskou rodinu; v březnu 2026 totiž proběhne
volba nového faráře.

Možná se vám, milí čtenáři, zdá, že to tady
popisují příliš zdouhavě a zešíroka, ale pro nás,
staré domy, není většího štěstí, než když o nás
někdo stojí, pečuje o nás a my tak můžeme slou-
žit dál vám lidem. Projekt Pod jednu střechu má
navíc to štěstí, že je letos o Velikonocích pořá-
daná sbírka Jeronýmovy jednoty věnována ►

právě jemu a s opravou komunitního prostoru v Nymburce pomůže.

Moc vás tedy prosím, pomozte svou finanční štědrostí nymburskému sboru naplnit jejich hlavní záměr: otevřít evangelický areál ještě více vnějšímu světu. Když vy pomůžete a Pán Bůh dá své požehnání, nemůže se to nepodařit.

Děkuji vám, že jste si mou historii přečetli, i za to, že nám pomůžete. A až budu mít rekonstrukci za sebou, nymburský sbor vás srdečně zve na návštěvu. Uvidíte, jak krásně to dopadlo, i díky vaší štědrosti.

S úctou vaše nymburská evangelická fara

Noemi Koukolová, FS Nymburk, foto: archiv nymburského sboru

FARÁŘSKÝ KURZ

Ke kořenům hříchu

Nejen evangeličtí kazatelé a kazatelky se zamýšleli nad tématem hříchu

Poslední lednový týden patří už tradičně Farářskému kurzu. Jako téma toho letošního, který proběhl ve dnech 26.–31. ledna v Praze, zvolili organizátoři jeden z ústředních pojmů teologie – hřích. Farářský kurz pořádá Spolek evangelických kazatelů (SpEK) a účastní se ho široké spektrum zájemců z řad odborné i laické veřejnosti.

„Po farářském kurzu mezi jeho účastníky děláme takový malý průzkum – a vloni se tam téma „hřích“ objevilo hned v několika variantách. Možná je to zastaralý termín, ale palčivý problém. A tak jsme se na něj chtěli podívat z různých stran,“ popisuje současná předsedkyně SpEK Lenka Freitingarová.

„Budeme se bavit o hřích. To je taková věc, kterou všichni umíme velmi dobře dělat, ale špatně se o ní mluví. Jsem zvědav, kam se za těch pět dní v obou oblastech posuneme,“ zavtipkoval při zahajovací bohoslužbě někdejší předseda SpEK Michael Pfann.

Odpovědi na složité teologické otázky přišlo hledat přes 200 kazatelů a kazatelek, pastoračních pracovníků a pracovníků i studentstva a dalších zájemců o duchovní tematiku. Mezi nimi

organizátoři přivítali také návštěvníky z ciziny – například z Ukrajiny, Polska, Německa, ale i ze Švýcarska, Velké Británie a Indie.

Nejvýraznější novinkou letošního ročníku byla bezesporu změna místa dění. Po několika letech velkorysého provizoria v aule Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy se totiž Farářský kurz vrátil na svoji „alma mater“ – do budovy zrekonstruované Evangelické teologické fakulty. „Jsme vděční fakultě, že nás přijala. Je opravená, je zrekonstruovaná a je krásná,“ uvedl Michael Pfann.

Kurz odstartovala slavnostní bohoslužba

V pondělí večer proběhla v kostele sv. Martina ve zdi zahajovací bohoslužba s večeří Páně. Tu letošní vedly Iva Květonová (faračka sboru Brno I) a Olga Mrázková (faračka sboru Praha-Žižkov II). V kázání se společně zamýšlely nad textem z Lukášova evangelia (Lk 7,36–50), jedním z jeho ústředních témat bylo odpuštění.

Hudebně bohoslužbu doprovodil band z klimentského sboru a varhanice Jiřina Dvořáková Marešová. Chránová sbírka podpoří částkou 16 500 Kč Armádu spásy, konkrétně její zdravotní program pro lidi bez domova.

Záznam bohoslužby je dostupný na Youtube ([youtube.com/@spolekevangelickychkazatelu](https://www.youtube.com/@spolekevangelickychkazatelu)).

Od úterního dopoledne pak odstartoval čtyřdenní program plný přednášek, workshopů a debat. Kurz nabídl kombinaci příspěvků nejen z oblasti teologie, ale i z jiných odvětví – například psychologie, historie, žurnalistiky či politologie.

V nabídce teologicky zaměřeného programu byly přednášky akademiků působících na Evangelické teologické fakultě, na úvod každého dne bylo možné zúčastnit se biblické práce pod vedením různých teologů.

Různorodé byly rovněž interaktivní workshopy, kde si zájemci mohli vybrat práci s Biblií, liturgickou dílnu, modlitbu Taizé či pohybově-terapeutickou dílnu. Ve středu večer zájemci vyrazili na netradiční prohlídku Prahy pohledem lidí bez domova, jiní poměřili vědomosti v pub kvízu.

Hřích, pokání i společenské konflikty

Petr Gallus, vedoucí katedry církevních dějin a systematické teologie na ETF UK, ve své přednášce „Všechno, co řeknete, může být použito proti vám“ mluvil o tom, že hřích nám vnucuje život, jako by Boha nebylo. Hřích nazval izolantem a agresivním parazitem, který nemá žádnou svou podstatu, ale nasedá na kolí a může to zvrátit a otočit proti nám a proti Bohu. Proto moc identifikovat hřích má pouze Bůh.

Teolog a dominikán Benedikt Mohelník osvětlil v protestantském prostředí asi méně známou teologii a historii zpovědní praxe, která vychází z učení Tomáše Akvinského o vnitřním procesu pokání. Pokání je rozhodnutím obnovit vztah přátelství s Bohem a zpověď (v římskokatolickém pojetí svátost pokání) je znamením právě toho, co se děje uvnitř, když se člověk skrze víru, lásku a naději k Bohu navrácí.

Velkou pozornost přitáhly a zajímavé podněty do diskuze vnesly debaty s odborníky na aktuální témata. O Izraeli a Palestině spolu hovořili Břetislav Tureček a Jiří Schneider, oba znalí politických složitostí a s vlastní zkušeností

s životem na Blízkém východě. Téma sociálního bezpečí a prevence sexualizovaného násilí otevřel rozhovor s Johannou Nejedlovou z nezávislé organizace Konsent. A hluboké souvislosti současného společenského napětí spolu probrali filozofka Tereza Matějčková a politolog Pavel Barša.

*zahajovací bohoslužba (I. Květonová
a O. Mrázková)*

Nabídka zahraničních hostů: Lipsko, Berlín, Bratislava

I letos pozvali pořadatelé k řečnickému pultu několik zajímavých hostů ze zahraničí. Tentokrát to byl např. Notger Slenczka, emeritní profesor systematické teologie a dogmatiky na Teologické fakultě Humboldtovy univerzity v Berlíně, který v rámci úterního programu přednášel na téma „Konec s hříchem – opravdu? Osvětlující síla křesťanské řeči o hříchu“. V tandemu s církevním historikem Peterem Moréem pak profesor Klaus Fitschen, působící na Teologické univerzitě v Lipsku, reflektoval dějinné případy, kdy církve nedokázaly rozpoznat povahu situace, v níž se ocitly.

Reflexi myšlenek současného amerického teologa Stephena D. Morrisona nabídl teolog a bývalý děkan Evangelické bohoslovecké fakulty Univerzity Komenského v Bratislavě Ondrej Prostředník, který dnes působí ve slovenské politice. Zdůraznil význam konceptu ►

strukturálního hříchu a nutnost mluvit jak o osobní odpovědnosti, tak o strukturách a systémech, které jsou hříšné a které je třeba měnit, protože není v silách jednotlivce v nich dobře žít.

Debata se synodní radou v novém formátu

Úterní odpoledne bylo opět věnováno debatě se synodní radou. Tentokrát se organizátoři rozhodli pozměnit její koncepci – tazatelé měli možnost své dotazy předem napsat na lístečky, které potom prezentoval moderátor programu Petr Vacíř (výpomocný kazatel a člen výboru SpEK). Otázky byly velmi různorodé, oproti předchozím letům ovšem chyběl jednotící dramaturgický oblouk, nevýhodou byla také nemožnost věnovat se jednotlivým otázkám hlouběji.

Nové pojetí naopak tazatelům umožnilo pokládat otázky otevřeněji, důkladněji formulované, a třeba i kritické. Zároveň se díky němu podařilo mnohem lépe vejít do určeného časového rámce, a přitom se dostalo na více otázek. „Už vloni se ozývaly hlasy, aby to byla skutečně diskuze. A to se zřejmě změnou formy podařilo. Kladně to hodnotili nejen účastníci kurzu, ale i členové synodní rady,“ dodala k tomu Lenka Freitingerová.

Spolek povede farářka z Valašska

Středeční odpoledne bylo věnováno valné hromadě členů SpEK, na které mj. proběhly doplňovací volby do jeho výboru. V něm nově zasedne Benjamin Roll (Litoměřice), Jiří Šamšula (Třebenice) a Lenka Freitingerová (Jasenná). Ta na postu předsedy SpEK vystřídala vrchlabského faráře Michaela Pfanna, který byl v čele spolku od r. 2022.

Průběh letošního kurzu hodnotí předsedkyně SpEK pozitivně, a to co do návštěvnosti i po

obsahové stránce. „Já sama z toho mám moc dobrý pocit. Děkuji všem členům výboru SpEK a jeho dosavadnímu předsedovi, jsou to ‚dříči‘. A taky děkuji všem spolupracovníkům, které tu nebudu vyjmenovávat, ale byla jich celá řada. Bez nich by všechno tak neklapalo,“ nešetřila vděčností nová předsedkyně. Kromě toho nejdůležitějšího – programového uspořádání letošního ročníku – mezi hlavní pořadatelské výzvy počítá i přesun na Evangelickou teologickou fakultu.

debata s Johannou Nejedlovou (žády J. Lavický)

„Museli jsme se popasovat s novým prostorem, kam se museli vejít přihlášení účastníci, tlumočnická kabina, stoly s knihami, kabáty a zavazadla... Byli jsme trochu nervózní z toho, zda se tam všichni vejdem, ale nakonec to, myslím, dopadlo nad očekávání dobře. Vedení fakulty nám nabídlo, abychom se tu sešli i příští rok. Myslíme, že i oni byli s celou akcí spokojeni,“ popsala s tím, že napříště se pořadatelé pokusí zvětšit kapacitu sálu, zlepšit kvalitu online přenosu a zajistit ozvučení předsálí.

ARo a JaH, foto: ARo

ZE SBORŮ

Karneval na ledě

V Boskovicích přivítali postní období na bruslích

Princezny, elfové, kovbojové, volejbalistky, superhrdinové, Gandalf, dokonce i Marie Curie-Sklodowská se svým prvkem radiem.

Takto pestrá společnost se sešla 8. února v Boskovicích, aby si společně užila tradiční lední karneval na bruslích. Místní zimní stadion se na hodinu proměnil v rej masek a pohybu, kde se vedle sebe proháněly děti i dospělí. Účastníci strávili vyhrazený čas hrami, napínavými soutěžemi i volným dováděním. Začátečníci i zkušení bruslaři projížděli vytyčený slalom, trénovali obratnost při podjíždění lana nebo testovali svou mušku při prohazování míčků obručí. Atmosféra byla radostná, i když ani o pády nebyla nouze.

Po skončení hlavního programu na zimním stadionu jsme se přesunuli do sborové místnosti v kostele. Zde na všechny účastníky čekalo drobné občerstvení a hlavně teplý čaj, který po mrazivé hale přišel všem velmi vhod. Vrcholem karnevalu je pak velmi oblíbená tombola s drobnými i většími cenami, která uzavřela celý společný program.

Tento karneval má v našem sboru již dlouholetou tradici. Na počátku stáli Marek a Marta Zikmundovi a akce se konávala v modlitebně

v Sudicích (kazatelská stanice Boskovic). V průběhu let se proměňovala a dnes slouží hlavně k potkávání a propojování lidí ze sboru, přátel

sboru a hlavně také pro rodiny z církevní Sudické školy, která byla zřízena a otevřena v roce 2022. Evangelická Sudická škola a boskovický sbor patří dohromady. I na ledě.

Jana Skříčková, kurátorka, foto: Tomáš Znamenáček

CÍRKEVNÍ HUDBA

Naši pěvci zpívají už čtyři dekády

Jubileum soubor oslavil slavnostním koncertem

Již čtyři dekády působí na české i zahraniční scéně smíšený pěvecký soubor Naši pěvci, jeden z nejvýznamnějších evangelických hudebních souborů

současnosti. Pozornost hudební veřejnosti si získal vysokou interpretační kvalitou, širí repertoáru, ale také odvahou zařazovat i náročné kusy či díla méně známých autorů. ▶

Pěvecké těleso založila při evangelickém sboru v Praze-Dejvicích v únoru 1986 harfistka, hudební pedagožka a sbormistryně Lydie Härtelová. Původně patnáctičlenný soubor se postupně výrazně rozšířil – a to jak početně, tak konfesijně. Evangelíky, katolíky i ty bez vyznání ale stále spojuje jedna důležitá věc: láska k hudbě. Härtelová vede sbor od jeho samého počátku až dosud. V posledních letech se u dirigentského pultíku střídá se svým synem Filipem, který v dejvicím sboru také vede příležitostnou kapelu.

Repertoár souboru tvoří průřez epochami duchovní hudby – jsou v něm díla J. D. Zelenky, J. J. Ryby, H. Schütze, ale i P. Ebena či M. Rejcherta. Obohacují její autorské kompozice Filipa H. Härtela. Část z jeho mše *Die altneue Messe* zazněla i při jubilejním koncertu.

Za 40 let existence má sbor na kontě již stovky vystoupení po Česku i v zahraničí. Těleso koncertovalo v Německu, Francii, Švýcarsku či Velké Británii. Mimořádně kvalitní hudební projev je přivedl ke spolupráci se špičkovými profesionály. „Pěvci“ nahrávali s Českým rozhlasem i s britskou BBC. Jejich CD – včetně vůbec první nahrávky lužickosrbských autorů K. A. Kocora a B. Krawce – zná evangelické pub-

likum i z Českého bratra, kde v minulých letech vycházely jako jeho příloha.

Pod vedením zakladatelky a dirigentky Lydie Härtelové zazněly při slavnostním koncertu ve středu 11. 2. 2026 nejprve tři romantické skladby pro sólové varhany v podání Lucie Novákové Urbanové. Hlavním těžištěm programu pak byla tzv. imaginární mše nazvaná „Missa ex corde devoto“ („Z vděčného srdce“). Její jednotlivé ordinární části byly vybrány z různých mší (např. A. Dvořáka, J. S. Bacha či C. F. Pohla).

A právě vděčnost je jeden z hlavních dojmů, které si Lydie Härtelová ze slavnostního koncertu odnáší. „Pocit, který převládá, je veliká vděčnost, že je nám dopřáno z Boží milosti už tak dlouho být – být spolu, být součástí procesu, kdy se rodí nová skladba, moci ji prezentovat posluchačům a snad dát i kousek radosti.“

I přes významný historický milník Naši pěvci nahlíží především do budoucnosti – už teď se sboristům rýsují další koncertní vystoupení. To nejbližší je čeká již 22. dubna v evangelickém kostele sv. Klimenta v Praze – Novém Městě, kde ve spolupráci s varhanicí Jiřinou Dvořákovou Marešovou představí program s názvem „Ženy v Bibli“.

Adéla Rozbořilová

DIAKONIE

VÁLKA

Diakonie a Ukrajina

Statečnost Ukrajinců trvá. Potřebují naši podporu

Jsou čtyři hodiny odpoledne, ve Vsetíně hustě chumelí a devatenáctileté Anastasii začíná brigáda. V Diakonii Vsetín doučuje pátáky a šestáky. Stejně jako ona pocházejí z Ukrajiny. Anastasiia letos maturuje a hlásí se na ekonomické vysoké školy. Svou budoucnost si plánovala jinak. Měla ji spojenou s rodným Charkovem. Vše se změnilo, když na město a na celou Ukrajinu zaútočila před čtyřmi lety ruská vojska. Anastasiini rodiče sbalili své děti a rodina se vydala do neznáma. Zázemí a pomocnou ruku našli na Valašsku.

Jak v katastrofickém filmu

Charkov, kde Anastasiia vyrůstala, leží nedafero linie, kde se střídalo od roku 2014. Tehdy kremelský režim zaútočil na Ukrajinu poprvé. O tom ale Anastasiia během svého dětství nevěděla. Vzpomíná na uprchlíky, kteří do Charkova přišli z okupovaných oblastí na hranicích s Ruskem. Nevyrůstala však v pocitu ohrožení. Anastasiin tatínek vedl vlastní nábytkářskou firmu. Maminka mu s tím pomáhala a starala se o domácnost se třemi dětmi. Rodina trávila volný čas v prostředí charkovské církve baptistů. Anastasiin tatínek organizoval církevní aktivity pro mládež. Anastasiia se jich účastnila. Chodila také na hodiny klavíru.

Že se asi něco stane a že to bude zlé, pocítila Anastasiia až v předvečer masivní ruské invaze v únoru 2022. „Přišla jsem domů a vůbec jsem

nechápala, co se děje. Všechno bylo vzhůru nohama,“ vzpomíná. Přátelé Anastasiiným rodičům řekli, že vůbec není od věci mít zabaleno k odjezdu, kdyby se přeci jen něco semlelo. Stalo se. Druhý den nad ránem se ruské armády hnuly a začaly se valit do Ukrajiny.

paní Anastasiia

Charkov, druhé největší město Ukrajiny, byl první na ráně. „Když to poblíž našeho domu začalo bouchat, bylo jasné, že musíme vyrazit,“ říká Anastasiia. ▶

Rodina se vydala v kolonách dalších uprchlíků na západ Ukrajiny. Anastasiia dodnes s údivem vzpomíná na noc v jedné obci pod Kyjevem. Byla liduprázdná. Všichni ji opustili. „Jak v katastrofickém filmu,“ říká. Nakonec si tatínek vzpomněl, že má jednoho kolegu z baptistické církve někde v České republice. Zavolal mu. Tak se rodina dostala do Vsetína.

Ted' musíš zabrat v matice

První týdny svého pobytu ve městě strávila Anastasiia a její sourozenci na postelích: „Byli jsme v takovém vegetativním stavu. Nevěděli jsme, co se kolem nás děje. Nerozuměli jsme slovo česky.“ Pak se ale děti musely nastartovat k maximálnímu výkonu. Anastasiia byla ve věku přijímaček na střední školy. Začala chodit do jedné třídy základní školy, aby odposlouchávala jazyk. S pomocí českých dobrovolníků se učila matematiku. Námaha se vyplatila. Od září Anastasiia nastoupila na gymnázium. Přijímačky z češtiny se ukrajinským dětem tehdy odpouštěly.

Rodina se ve Vsetíně uchytila. Tatínek pracuje v oboru IT. Maminka pracovala v továrně, nyní si otevřela ve městě masážní salon. Peněz nemají nazbyt. Anastasiia si nejprve našla v Diakonii Vsetín brigádu jako uklízečka. Nyní doučuje. Stala se součástí jednoho z programů vsetínské Diakonie zaměřeného na ukrajinskou komunitu. Individuální odpolední doučování trvá hodinu. Anastasiia pomáhá s angličtinou a matematikou.

Noví stále přicházejí

Vsetínská Diakonie dále pořádá pro děti z Ukrajiny letní příměstské jazykové tábory. Přes rok pro ně také organizuje odpolední klub. V něm se děti hravou formou seznamují s českou kulturou. Promítají si české filmy či pohádky, navštěvují kulturní akce ve Vsetíně a okolí. Zdokonaňují se také v týmové spolupráci a v sociálních dovednostech.

Rodinám Diakonie Vsetín pomáhá v rámci své sociálně aktivizační služby. Jde hlavně o po-

moc v komunikaci s úřady, školami, lékaři. Od roku 2022 až do konce roku 2025 pomohla vsetínská Diakonie 75 ukrajinským rodinám. Aktivitami určenými pro děti prošlo 100 dětí. 130 osob z Ukrajiny také navštěvovalo kurzy češtiny. Tím všim nabízí vsetínská Diakonie spolu s dalšími neziskovými organizacemi a dobrovolníky jedinečnou službu.

V okrese Vsetín žije na čtyři tisíce Ukrajinců. Noví stále přicházejí. Ani města na západě Ukrajiny totiž nejsou bezpečná. Každou noc na ně útočí drony, které míří také na civilní cíle. Během silných zimních mrazů začali Rusové cíleně útočit na ukrajinskou energetickou soustavu. Zvláště města mrzla. Jejich obyvatelé si musí vybrat: buď riskovat život, nebo odejít za hranice.

Přes vzrůstající počet uprchlíků, kteří přicházejí i do Vsetína, jim však město nenabízí žádnou zvláštní pomoc. Vše je na dobrovolnicích a organizacích jako Diakonie.

Ta na letošní rok chystá pro Ukrajince také další intenzivní jazykové kurzy. Znalost jazyka je totiž zvláště pro dospělé zásadní, když si chtějí najít práci.

Největší překážka: čeština

Děti z Ukrajiny se česky naučí. Pomůžou jim s tím školy. Pro dospělé představuje osvojení jazyka výrazně komplikovanější úkol. I když absolvují jazykové kurzy, málokdy dostanou šanci své jazykové znalosti dál rozvíjet. Potvrzují to i pracovnice sociálně aktivizační služby Diakonie Náchodsko, která stejně jako vsetínská Diakonie pomáhá ukrajinským rodinám v kontaktu s českými úřady a školami. V současnosti spolupracuje Diakonie Náchodsko se sedmi ukrajinskými rodinami, které žijí v Jaroměři a okolí.

Ani v Praze a okolí to nemají dospělí Ukrajinci s osvojováním jazyka lehké. Ostatně – přesvědčte se sami.

Vás nebereme

Pan Andrej přišel z ukrajinského Chersonu. V Česku žije tři roky. Potýkal se se zdravotními

problémy. Teď už je v pořádku a shání si práci. Na Ukrajině vedl vlastní firmu. Jeho profese: elektroinženýr. Paní Julie pracuje pod úřadem práce jednoho středočeského města jako psychologka. Poskytuje svým krajanům psychologickou pomoc. V Česku je od začátku války. Paní Krystýna přijela z Kyjeva před rokem a půl. Pracovala v administrativě salónu, který půjčoval a šil svatební šaty. Stará se o dvouletou dceru.

Nováčci mezi námi se tedy představili a můžeme začít. Sešli jsme se na pražském Žižkově, a to se dvěma cíli: 1) mluvit česky, 2) natrénovat si situace, kdy člověk žádá o práci. Skupinu tvoří 12 dospělých Ukrajinců od 20 let až po důchodový věk. Všichni se shodují v tom, že mají málo příležitostí mluvit česky a že málo rozvinutá čeština představuje na tuzemském pracovním trhu velký problém.

„Hlásil jsem se do provozu továrny na léky,“ líčí mladý muž svou zkušenost ostatním. Česky mluví s přízvukem a s chybami, ale srozumitelně. Na Ukrajině vystudoval bakalářský obor chemie. Titul si v Česku nechal úředně potvrdit.

Českým zaměstnavatelům je to však zjevně málo. Alespoň v dotyčném farmaceutickém provozu. Mladý muž se tam hlásil na pozici, která z 90 procent vyžadovala manuální práci. Ve zbylých deseti procentech měl pracovník sedět u počítače a kontrolovat proces výroby. K tomu je potřeba trocha znalostí z oboru chemie. „Nevzali mě kvůli špatné češtině,“ říká mladý muž. Prošel tedy několikaměsíčním jazykovým kurzem. Zlepšil se a znovu se hlásil na to samé místo. Zase ho nepřijali. Proč? Kvůli špatné češtině. Dotyčná pozice je přitom dodnes neobsazená a firma na ni stále někoho shání.

V kantýně a s diplomem

Tak tedy pro cizince vypadá realita na českém pracovním trhu. Diakonie jim pomáhá této realitě čelit, a to prostřednictvím dlouhodobého projektu Doma diakonického Střediska celostátních programů a služeb. Součástí programu je i pracovní kavárna – JOB CAFÉ – které se dnes účastníme. Káva a čaj už jsou na stole.

Hlavním tématem, kterým se budeme dvě hodiny zabývat, je odpověď na nabídku práce.

Máme před sebou hned dvě nabídky od firmy IKEA. Ta je zvolená proto, že ji každý zná a dovede si základně představit, jakým oborem se zabývá. Má také pověst slušného zaměstnavatele. Nabídky jsou ovšem záměrně výrazně odlišné. Jedna nabízí manažerskou pozici v provozu, druhá vydávání jídel ve firemní restauraci.

Při studiu pracovních inzerátů si vyjasňujeme mnohé nuance. Nakonec se pouštíme do psaní motivačních dopisů. Začínáme pozicí výdeje jídla ve firemní restauraci. Pro účastníky setkání je to docela oříšek. Většina z nich má totiž vysokoškolské vzdělání. Jedna z přítomných dam například vystudovala biologii. V Ukrajině vedla hygienickou stanici. Takovou pracovní zkušeností ovšem neoslňuje, pokud žádá o práci, která nevyžaduje žádnou zvláštní kvalifikaci. Snažíme se proto při psaní motivačních dopisů zdůraznit jiné stránky, které by se zaměstnavateli mohly zamlouvat: vztah ke gastronomii, spolehlivost, komunikativnost, pracovitost.

Nabrat síly a zkušenost

Týdenní rozvrh programu Doma je nabitý. Vedle pracovních kaváren jsou to literární kluby, divadelní dílna, kurzy češtiny a dalších jazyků, setkávání žen či doučování matematiky pro devátáky k přijímačkám.

„My vnímáme, že cizinci, i ti naturalizovaní, pracující a jakž takž ekonomicky zajištění, žijí velmi často v chronickém stresu, nejistotě, izolaci a nepřijetí,“ říká Petr Sobalík, vedoucí programu Doma. „Díky široké nabídce našich aktivit se u nás mohou zotavit, nabrat síly a zkušenosti,“ pokračuje. „Potvrzují nám, že si pak mnohem snáz poradí se životem v nové zemi a berou Česko více za své. Z cizinců se stávají našinci.“

S.O.S. centrum z Diakonie Praha podpůrné aktivity projektu Doma doplňuje. Ve svém terapeutickém týmu zaměstnává dvě ukrajinské psychologičky. Ukrajinským uprchlíkům nabízejí terapie v jejich rodných jazycích. ▶

Pokud totiž do Česka přicházejí lidé, kteří utíkají před válečnou agresí, často si přinášejí také válečná traumata i vleklou obavu o krajany a příbuzné, kteří zůstali doma a denně čelí ohrožení života. Psychologická pomoc je pak nezbytná.

Zaměstnaní, či nevolnictví?

Z 1,1 milionu cizinců, kteří včetně dětí žijí v České republice, 850 000 tisíc pracuje. Bohužel často v podmínkách, o kterých lze hovořit jako o pracovním vykořisťování.

Týká se to především Ukrajinců. Díky tzv. dočasné ochraně mají ve srovnání s jinými cizinci snadnější přístup na tuzemský trh práce. K práci jsou vysoce motivovaní. Nejen proto, aby užívali sebe a rodinu – často finančně podporují i své blízké, kteří zůstali na Ukrajině. Při neznalosti jazyka a místního pracovního práva se často obracejí na zprostředkovatele práce. Mnoho ze zprostředkovatelů je poctivých. Mnoho ale také ne. Různými způsoby si zaměstnanci k sobě připoutávají, takže ve výsledku lze mluvit o jakémsi novodobém nevolnictví. Diakonie Západ proti tomuto nevolnictví bojuje.

Její terénní pracovníci podpořili od začátku ruské agrese v Ukrajině 926 dospělých Ukrajinců, kteří se potýkali nejen s pracovním vykořisťováním, ale potřebovali podporu též v oblasti bydlení, vzdělávání a zdravotní péče.

Nic nekončí

Prostřednictvím diakonického Střediska humanitární a rozvojové spolupráce a jeho partnerů pomáhá Diakonie též přímo na Ukrajině, v Charkovské a Poltavské oblasti. Lidem zasaženým válkou doručila 2400 potravinových a 4800 hygienických balíčků. V Poltavské oblasti staví Diakonie 50 modulárních domů pro 150 vnitřně vysídlených lidí, kteří museli utéct ze svých domovů. V případě potřeby je možné domy přesunout do bezpečnější oblasti. Diakonie se také podílí na rekonstrukci sociálního a vzdělávacího centra organizace Blaho v Užhorodě.

A tím to zdaleka nekončí. Pomoc v Česku i na Ukrajině bude potřeba nadále. Nic nenažnačuje, že válka skončí. Její brutalita se naopak více stupňuje. Lidé stále trpí, uprchlíci stále přicházejí. V Česku se lidé našťastí nenechávají odradit od solidarity s trpícími. Od začátku ruské agrese do Ukrajiny vybrali na humanitární pomoc Ukrajině přes 3,4 miliardy korun. Pomáhají též jako profesionálové i jako dobrovolníci.

Děkujeme! Solidarita s bránící se Ukrajinou je velkým vkladem do budoucnosti.

Adam Šůra, redakčně upraveno

POSTNÍ INSPIRACE
modlitby | aktivity | čtení a hudba
postni-doba.webnode.cz

SLOVO

ŘEMESLO, KTERÉ MÁ DUŠI

Říkám si, proč tady sedím a štourám do dřeva

Loutky Jana Růžičky obletěly svět, jejich autor zůstává skromný

U nízkého stolu sedí mužská postava. Přesnými pohyby dláta otesává z lipového špalíku nadbytečný materiál. Postavička prince ležící na ponku napoví, co tu vzniká. Jsme v loutkářské dílně nedaleko jihočeské Soběslavi. Řemeslo se tu propojuje s uměním – nejen tím výtvarným, ale i divadelním. Samotná výroba loutek se svým nastavením tak trochu podobá meditaci. Všechno tu vzniká pomalu, v tichu, samotě a soustředění.

Řezbář Jan Růžička je ve svém oboru dobře zavedené jméno – jak by také ne, vždyť loutky vytváří už přes tři dekády. Známy je nejen v českém církevním prostoru, ale i daleko za jeho hranicemi. Jeho klientelu tvoří často Češi, ale i zájemci z Evropy a všech ostatních kontinentů s výjimkou Antarktidy.

K loutkářství se přitom dostal tak trošku náhodou. „V dětství jsem kreslil a pak i trochu vyřezával. Jedna moje kamarádka šla na řezbu SUPŠku (Střední uměleckoprůmyslová škola v Praze, pozn. red.) a říkala, že je to tam dobré, tak jsem šel taky. Když jsem to dostudoval, moc jsem nevěděl, co budu dělat. Po vojně jsem dostal místo v loutkovém filmu, kde jsem vyráběl hlavně rekvizity.“ Po revoluci byla situace ve filmu nejistá, tak se rozhodl jít na volnou nohu. „Chvilí jsem restauroval. Pak jsem zkusil loutky a zjistil jsem, že mi to jde. Původně jsem je ani dělat nechtěl. Myslel jsem, že to bude jen

dočasná záležitost, protože se tomu tehdy věnovalo hodně lidí.“

při práci na jedné z loutek

Fimfárum i Hollywood. Růžičkovy loutky nezaprou filmový rodokmen

Právě filmové studio mělo nejspíš nejvýraznější vliv na jeho výtvarný styl. Mezi stěžejními inspiračními zdroji jako první zmiňuje jméno Petra Poše, výtvarníka animovaných filmů, jehož nezaměnitelný výtvarný styl se obtiskl např. ve vizuálním zpracování Werichovy knihy *Fimfárum* (2002). Na výtvarném zpracování jedné z fimfárovských pohádek *Až opadá listí z dubu* s Pošem přímo spolupracoval i Jan Růžička. V portfoliu má i spolupráci se světoznámým studiem Disney, pro jehož filmové přepracování Pinocchia s hvězdným obsazením (jednu z titulních rolí ztvárnil Tom Hanks) vytvořil velké ►

množství loutek. S jejich výrobou mu tehdy pomáhali i bratr Martin a syn Jakub, kteří se loutkám také věnují. Na zkušenost s Hollywoodem ale nevzpomíná moc rád, film se podle něj příliš nepovedl. A jeho loutky se v něm nakonec ani neobjevily.

Loutky ho okouzly hlavně tím, že mají praktické využití. „Kdybych měl udělat sochu, tak bych vůbec nevěděl, jak se k tomu postavit. Líbí se mi, že loutky jsou svým způsobem užité umění. Je to trochu podobné jako třeba udělat stůl nebo židli. Něčemu slouží,“ vysvětluje. Pomáhá i to, že každé z loutek je třeba vtisknout konkrétní charakter – vlastně roli. Loutky pro divadelní využití mají být především výrazné – podle Růžičkových slov je loutkář tak trochu karikaturista. Naproti tomu u loutek, které lidé nakupují spíše na ozdobu, je nejdůležitější jejich přívětivá estetika.

Výrobou každé z loutek stráví hodiny, ale spíše dny. Postavu sám nejen navrhuje a opracovává, ale i obléká – nejlépe prý poslouží stará bavlněná košile, honosnější loutky (králové, princové, princezny) ale dostávají šaty ze sametu. Ve sbírce má dokonce i kus, na jehož dekoraci použil právě zlato a stříbro. Pod rukama tak řezbáři z obyčejného dřevěného špalíku vznikne figura, která dokáže promlouvat k divákovi.

Evangelík tělem i duší

Jan Růžička dlouhá léta působí jako kurátor místního sboru, jako mnoholetý seniorátní kurátor reprezentuje Jihočeský seniorát také na zasedáních synodu. Příznačně i náš rozhovor vyruší vyzvánění Růžičkova mobilu – hovor z ústředí ohledně příprav letošního synodu.

S církví se potkala i jeho profese. Při příležitosti velkých jubileí významných postav české reformace zpracoval tři velké marionety: Jakoubka ze Stříbra, Jeronýma Pražského a Jana Husa. Oproti běžným loutkám jsou zhruba trojnásobné, a tak musel být dřevěný korpus vydlabaný, aby nebyly příliš těžké. Šedesáticentimetrová lipová loutka by jinak vážila kolem tří kilogramů. I s nimi se hrálo, dřevěné po-

stavičky reformátorů provázely oslavami výročí.

Kromě toho dříve pracoval na částečný úvazek přímo v soběslavském středisku Diakonie, kde vedl dřevodílnu pro uživatele služeb. Mimo evangelické prostředí se podílel na obnově želivského kláštera či trapistického řeholního domu v Novém Dvoře. Pro trapisty vyráběl kopii románské dřevěné plastiky madony. Vzpomíná, že práce ho bavila, ale vnitřně váhal, jestli se nedopouští idolatrie. „Sám sebe jsem uklidňoval, že ne. Ale pak jsem otevřel Bibli a tam zrovna bylo, jak si tesař vytesá modlu, odřezky zatopí a říká si, jak se hezky zahrál (Iz 44,13–16). „Den předtím jsem si pochvaloval, jak dobře ty odřezky hoří. A pak tohle.“

*s *Drak'n'Roses v Poděbradech* (2023)*

O své práci mluví zdrženlivě. Tvrdí, že jeho povolání není pro svět příliš prospěšné. Zdá se mu malicherné. „Zvlášť vzhledem k tomu, co se teď na světě děje a kam se řítíme. Říkám si, proč tady sedím a štourám do dřeva. Měl bych dělat něco lepšího, třeba jet pomáhat na Ukrajinu,“ říká sebekriticky. Přesah svojí tvorby – zvlášť duchovní – si nepřiznává.

„Vážně si nemyslím, že by moje poslání od Pána Boha bylo dělat loutky. Můžu přiznat, že vnímám, že jsem dostal nějaký talent. Za to jsem vděčný. I za to, že se tím můžu živit. Ale když už, tak přesah má spíše to hraní divadla,“ přemítá.

Nejdřív bych zachránil medvěda

Právě za loutkovými kulisami se cítí víc „doma“ než v tiché řezbářské dílně, kde mu chybí kontakt s lidmi. Už několik let tak tvoří s farářem Richardem Dračkou divadelní dvojici vystupující pod názvem Drak'n'Roses. K sobě je přivedl právě soběslavský sbor – Dračka tu ještě donedávna působil jako farář, Růžička je léta jeho kurátorem.

Ve svých představeních chytře spojují biblické motivy, hluboké příběhy i humor. A právě tam se loutky proměňují v živé postavy. Třeba Růžičkova a Dračkova loutková alter ega anebo zajíc s medvědem – loutky, které patří mezi Růžičkovy vůbec nejoblíbenější. „Kdyby tady hořelo, tak první, co bych chtěl zachránit, je ten medvěd,“ říká s úsměvem.

Růžička hrál loutkové divadlo už předtím, ale prý vždy skončilo ve slepé uličce. „Když pak přišel Richard, tak jsme si sedli,“ vypráví. „Jemu se nebojím říct ‚hele, tohle hraješ fakt blbě, hraj to jinak‘, protože on mi to řekne taky.“ Shodou okolností i Drak'n'Roses momentálně stojí na pomyslné křižovatce: Richard Dračka ve sboru už nepůsobí a oba členové souboru budou muset přemýšlet, jak dál.

Potěšit lidi není málo

Když mluvíme o Drak'n'Roses, opatrně přeci jen připustí, že udělat lidem radost, potěšit je – ať už řemeslem nebo divadlem – to přece není málo. Potom se zamyslí a dodá: „Vidím, že moje loutky nejsou dobré. K dokonalosti se člověk přibližuje jen pomalu a zdaleka.“

Právě Růžičkovy pochybnosti o sobě samém dodávají jeho tvorbě punc jakési ryzí autenticity. Řemeslo totiž není jen výrobek, ale i ten, kdo je dělá. Obzvláště v umělecké sféře – kam samozřejmě řadíme i loutkářství – se do díla obtiskuje i autorova osobnost. V té Růžičkově je to jistojistě hravost a svěbytnost, ale také z víry pramenící pokora a skromnost. A s tím souvisí i jiná rovina autenticity – pochybnosti totiž neprovázejí jen umělce nebo ty, kteří se věnují všelijak ušlechtilým povoláním. Týkají se nás všech. V tom může být Růžičkův příběh inspirativní – nejde o pocit, že člověk dělá něco velkého, ale o to, že ve své práci neustává — navzdory nejistotě a s vědomím vlastní nevyhnutelné nedokonalosti.

Adéla Rozbořilová, foto: ARo, Hof

SVĚDECTVÍ O ZKUŠENOSTI S UZAVŘENÝM NÁBOŽENSKÝM SPOLEČENSTVÍM

Když se víra stane vězením

Cesta z hlubin spirituálního zneužívání zpět k Bohu, který miluje bez podmínek

Vyrostla jsem v křesťanské rodině, od malička jsem byla součástí církve a během svého duchovního růstu jsem se plně ponořila do služby – besídka, dorost, občerstvení a další dobrovolničení. Mojí touhou bylo najít smysl mého života v Bohu.

Jednoho dne jsem potkala někoho, kdo mi vyprávěl svůj zvláštní příběh. Slovo dalo slovo a pozval mě na biblické studium. A protože jsem vždycky chtěla znát Bibli (nejlépe nazpaměť), vnímala jsem toto pozvání jako odpověď na své modlitby. Z kurzu jsem byla nadšená. Probírali jsme tam Bibli, zpívali, modlili se. Nikdy jsem nepotkala věřící, kteří by brali svoji víru tak vážně. Zároveň jejich učení nebylo v rozporu ►

s tím, co jsem znala z Bible a ze své církve. Bylo to jen logicky poskládáno do jednotlivých lekcí. Bavilo mě učit se verše zpaměti, opakovat si lekce a oživovat tak Boží slovo ve svém životě. Bylo to jako splněný sen. Několik měsíců jsem žila jen tím kurzem. Nabíjelo mě to, dodávalo mi to odvahy a naděje, že poznám další odpovědi na své otázky. Studovala jsem každý verš, který byl jen zmíněn. Vše jsem se učila zpaměti s nadějí, že jednou půjdu do své církve a rodiny a vše jim to povím.

Raději o tom nic nikomu neříkej

V průběhu studia jsem ale postupně objevovala hořkost v podobě akcí a povinností, které přicházely souběžně s poznáváním „Pravdy“. Byly mi podsouvány myšlenky jako „raději nikomu o kurzu nic neříkej, dokud nedojdeš do konce a nezjistíš, zda je to Pravda“; „dostalo se ti výjimečné pocty, že zrovna ty nasloucháš tomuto Slovu“; „Bůh si vybírá ty nejmenší, aby skrze ně dělal velké věci“; „jen toto je Pravda = světlo, ostatní žijí ve tmě = ve lži“. Zároveň jsem začala vnímat, že se to „slovo“ mění, k něčemu směřuje. Radost z poznávání Božího slova, tak začaly přemáhat pochybnosti a zvláštní vnitřní pnutí. Žel na pochybování nebyl tehdy čas a hlavně jsme na to byli připravováni od samého začátku: „Mé srdce nebylo připravené přijmout tak velké Boží světlo.“ To se dá překonat nejlépe aktivním zapojením a plným oddáním se Božímu vedení. Kolem mě bylo mnoho členů i studentů, kteří byli radostní a plní naděje. Chtěla jsem ty pochybnosti překonat, změnit své srdce. Modlila jsem se, aby Bůh mé srdce obměkčil, aby mi dal víru... I fyzicky jsem během krátké doby udělala mnoho změn ve svém životě: opustila jsem práci, sestěhovala jsem se se členy do jednoho bytu, našla si brigádu, opustila školu a co víc – opustila jsem rodinu a lidi okolo mě. Tehdy jsem to nevnímala tak, že je opouštím. Jen jsem se na chvíli vzdálila, abych měla čas růst ve víře a ujistit se, že je to ta správná cesta. Abych pak mohla přijít za nimi a říct: „Našla jsem perlu.“ Dokonce jsem podnikla dalekou cestu, abych se

na vlastní oči přesvědčila o „naplnění“. Nic. Pochybnosti zůstávaly a já jsem o to víc „běžela“. Jen aby už byly pryč, aby se mé srdce rychleji proměnilo. Moc jsem si přála, aby byla ta chyba ve mně, nechtěla jsem hledat další „pravdu“, další cestu, nechtěla jsem zase bloudit. Zároveň jsem vnímala, jak mě tento styl života sžírá zevnitř. Jak radost z poznání postupně zhořkla všemi povinnostmi, lhůtami a nároky, které jsem musela plnit.

Až jednou během „bohoslužeb“ vedoucí vyzval všechny, aby šli za těmi, kteří učení opustili, a přivedli je zpět. Jako by se mi tím otevřely oči: My můžeme odejít z církve a Bůh nám nezavře vrata jako v tom podobenství? My nebudeme zatraceni? Bůh se nás nezrekne? Je možné se kdyžtak vrátit zpět? Další den jsem se přestěhovala zpět k našim. Došlo mi, že mě tam držel především strach.

To byl začátek konce/svobody. Díky Bohu to bylo v období covidu. Nemohla jsem se s nikým vidět, s nikým mluvit. Stačilo ignorovat telefon... a svůj vnitřní hlas, který ještě hodně dlouho přemítal, zda je to opravdu lež. A dlouho trvalo, než jsem opravdu vše zpretrhala.

Návrat k Bohu, lásce a milosti

Bolí to – otevřít oči a ohlédnout se po té spoušti, kterou jsem napáchala. Svoji rodinu jsem opustila v nejtěžších chvílích – hned po smrti otce. Sama jsem jeho odchod začala prožívat až o mnoho měsíců později. Vztahy, které jsem se snažila budovat a o které mi šlo ze všeho nejvíc, byly najednou tak vzdálené a cizí. Moje církev – najednou daleko a kdo ví, jestli mě budou chtít vidět. Nedostudovaná škola...

Hlavně ta duchovní prázdnota a duchovní vyčerpání. Postupně jsem si uvědomovala, co se vlastně v mém duchovním světě stalo. Že se Bůh proměnil v boha, který miluje pouze ty, kteří přináší ovoce; který nemá slitování s těmi, kteří Ho nemají na prvním místě a neobětují mu svůj život. Víra nebyla o lásce a milosti, ale o boji a povinnostech, na ostatní nezbyla síla ani čas... Byla to doba temna. Nebyla jsem schopná vzít

do ruky Bibli, poslouchat křesťanské písně nebo vůbec o víře a Bohu přemýšlet. Jediné, na co jsem se v tom období zmožila, byla prosba: „Pomoz mi. = Pomoz mi najít Tě; pomoz mi pochopit, proč jsi mě nechal na takovém místě a tak dlouho; pomoz mi rozeznávat; pomoz mi nezemřít (duchovně).“ Nechtěla jsem přijít o víru, o Boha, který mě provázel celý život a který pro mě tak moc znamenal. Potřebovala jsem se dostat z toho „musím“ nastavení. Potřebovala jsem dlouhý duchovní detox. „I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát...“ (Ž 23)

A co já a Bůh dnes? Bůh mě věřím neopustil a nezřekl se mě ani mé rodiny. Daroval mi to nejcennější = duchovního i životního parťáka. A daroval nám krásnou dceru, která je tím největším zázrakem. Jsme součástí církve, kterou jsme spolu objevili v průběhu covidu. Mé srdce zase začalo duchovně bít. Po letech začínám vnímat radost z víry, která díky Bohu to vše přestála. Cítím velkou vděčnost, že mě tím Bůh provedl a neopustil. A velkou hrdost sama na sebe, že ani já jsem neopustila Jeho. Všechna bolest není pryč, jsou věci, které nelze vrátit zpět. Ale opět mám touhu měnit a zachraňovat svět. Být Bo-

žím služebníkem, být tím světlem, které může někomu posvítit v pravý čas. A vím, že ty největší skutky Boží lásky a milosti jsou ukryty právě

v těch malých a drobných věcech, které dennodenně děláme. „Kdo je věrný v nejmenším, je věrný i ve velkém.“ (Lk 16,10)

autorka si přála zůstat v anonymitě, připravil

Martin Sabo, mezititulky redakční, foto:

pexels.com

ROZHOVOR S KAPLANEM ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU OLDŘICHEM CHOCHOLÁČEM

Na olympiádě se snažím být přátelskou přítomností církve

Víra pod pěti kruhy

V únoru se oči celého sportovního světa upíraly do dvou severoitalských měst – Milána a Cortiny d’Ampezzo. Právě tam se konaly už pětadvacáté zimní olympijské hry. Česká výprava se z nich vrátila s pěti cennými kovy, včetně dvou zlatých medailí snowboardistky Zuzany Maděrové a rychlobruslaře Metoděje Jílka.

K českému týmu však patří i lidé, kteří nestojí na startovní čáře a často ani před kamerami. Jedním z nich je římskokatolický kněz Oldřich Chocholáč, kaplan české olympijské výpravy. Jak služba olympijského kaplana vypadá a jak jde dohromady vrcholový sport s vírou? O tom jsme si povídali v následujícím rozhovoru. ▶

Oldřich Chocholáč před jednou z modlitebních místností (ZOH 2026)

Co vás ke službě kaplana v českém olympijském týmu vlastně přivedlo?

Byl to jeden splněný dětský sen podívat se osobně na olympijské hry. Ten se mně splnil v roce 2014, kdy jsem s českými fanoušky odcestoval na zimní olympijské hry v Soči.

Jak a kdy vlastně pozice olympijského kaplana vznikla? Přišla poptávka po ní spíš od Českého olympijského výboru, nebo naopak od církvi?

Po mé cestě do Soči následovala nabídka stát se olympijským kaplanem od pana kardinála Duky, který se osobně účastnil zahájení her v Soči na pozvání Českého olympijského výboru. Jako oficiální kaplan české výpravy jsem tak poprvé v roce 2016 odlétal s našimi sportovci na letní olympiádu v Riu. Pozice olympijského kaplana však ve světovém měřítku vznikla už v roce 1988, kdy na olympijské hry v Soulu provázal kaplan poprvé italské sportovce. V dalších letech se přidávaly s touto duchovní službou další národní olympijské výpravy.

Je vaše role ekumenicky otevřená? Doprovázíte každého, kdo projeví zájem?

Tato služba je otevřena všem, věřícím i nevěřícím. Do světa sportovního výkonu a touhy po úspěchu přináší další rozměr lidského života – duchovní. Papež František před mnoha lety tuto službu olympijského kaplana nazval „přátelskou přítomností církve“. Nejde na prvním místě o službu evangelizace mezi sportovci, ale tiché přítomnosti, provázení modlitbou a požehnáním, nejen do sportovního zápolení, ale zvláště toho životního.

Jak vypadá běžný den kaplana během olympiády?

Přestože nebydlím přímo v olympijské vesnici, snažím se v ní být co nejvíce času. Jsem mezi českými sportovci a doprovodným týmem v prostoru, který je mu vyčleněn k ubytování i trávení volných chvil. Se členy týmu se také setkávám při společném jídle v olympijské jídelně a také během dopravy a na sportovištích. Záleží už pak na každém, zda s kaplanem chce probírat jen pěkné počasí nebo i vážnější otázky života.

Všichni z týmu mají na mne kontakt a ujištění, že jako kaplan nebudu nikde říkat, s kým a o čem jsem v osobním rozhovoru hovořil.

Mohl byste aspoň v obecné rovině popsat, s čím za vámi sportovci nejčastěji chodí? Jsou to jen ti „tradiční“ věřící, anebo třeba i ti, kteří hledají otázky po smyslu nebo podporu?

Za 10 let této služby to bylo mnoho setkání a různých témat – sportovních, životních i samozřejmě duchovních. I když se někdo prezentuje jako ateista, ještě to neznamená, že si neklade otázky po smyslu života.

Součástí olympijské vesnice je také mezináboženské centrum, kde se setkávají sportovci nejrůznějších náboženství. Jakou roli hraje tento prostor ve vašem každodenním působení a jak ho sportovci využívají?

Na každé olympiádě je to trochu jinak. V Paříži 2024 bylo mezináboženské centrum velmi živé. V křesťanském prostoru se kaplani z různých zemí světa a pořadatelské země scházeli několikrát denně ke společné modlitbě za průběh her a všechny zúčastněné. Rád jsem potkával i jednoho francouzského rabína, který mně s hrdotí ukazoval výzdobu jeho prostoru k modlitbě s obrázkem Staronové synagogy v Praze a slíbil modlitbu i za český tým. V olympijské vesnici v Miláně byl jen malý prostor k osobní modlitbě pro všechna náboženství a jen ho najít vyžadovalo docela dost hledání. Myslím, že moc tento prostor kvůli tomu využívaný nebyl. Bylo to i tím, že letošní olympiáda byla rozprostřena do šesti center a olympijských vesnic, mnohdy i od sebe velmi vzdálených. Osobně jsem tak mohl být přítomný pouze v Miláně a do dalších středisek jsem se nedostal.

Máte možnost sledovat sportovní klání naživo?

Se sportovci jsem měl možnost potkávat se nejen v olympijské vesnici, ale zařadit se i mezi

fanoušky přímo na sportovištích v Miláně. Největší odezvu i mezi početným zástupcem českých fanoušků měl samozřejmě lední hokej, který je pro nás velkým fenoménem, ale také velmi úspěšné rychlobruslení nebo sledované krasobruslení.

Oldřich Chocholáč je římskokatolický kněz. Vystudoval Lateránskou univerzitu v Římě a Papežskou univerzitu Jana Pavla II. v Lublinu. Dlouhodobě působí jako duchovní správce ve farnosti Telnice u Brna. V roce 2016 byl jmenován kaplanem Českého olympijského výboru. Od té doby doprovází české sportovce na vrcholných akcích už desátým rokem – nejen na olympijských hrách (Rio de Janeiro, Pchjongčchang, Paříž, Milán–Cortina), ale také na Evropských hrách (např. Minsk, Krakov).

Vrcholový sport je postavený na výkonu a měřitelném úspěchu. Jak do tohoto prostředí přinášet evangelium, které tolik zdůrazňuje milost a přijetí?

Jako kaplan mohu vnímat vrcholové sportovce zároveň jako obyčejné lidi s radostmi a bolestmi, které život přináší. Každý sportovec na olympijských hrách má za sebou mnoho let dřiny, soutěží, výher i proher, mnohdy i různých zranění a komplikací. Už jen olympijská nominace je úžasný úspěch a znamením, že se nevzdali. Mohu jim jen nabídnout svou přítomnost a jistotu, že se za ně někdo modlí nejen během olympijských her. Kdykoliv se na mne mohou také obrátit i po návratu domů. Být jim nablízku, když to potřebují.

Jak pracujete s tím, že na olympiádě nevyhnutelně mnoho sportovců „zklame očekávání“? Dá se na to nějak předem duchovně připravit?

Myslím si, že každý vrcholový sportovec už zažil mnoho zklamání, ale i sportovní radosti. Každý jsme jiný, důležité je mít jistotu, že je vždy ►

vedle vás někdo, s kým můžete tyto emoce sdílet, že nejste sám. Sport je jen sport, mnohem důležitější jsou ty boje a vítězství životní a jednou to vítězství konečné.

V čem může sportovce jejich víra chránit nebo uzdravovat?

Možná právě v tom, že je to nakonec Bůh sám, který nejlépe a nejspravedlivěji ohodnotí náš život. Že vavřínem vítězství – svatosti – ozdobí jednou i naši hlavu. I přes naše mnohé prohry a pády, protože jsme se nevzdali, nerezignovali, dobrý boj bojovali.

Český olympijský tým z letošní zimní olympiády přivezl celkem pět medailí. Byl jste u některého z finálových závodů? Který zážitek se vám nejvíce vryl?

Jsem moc rád, že jsem mohl být u zlaté jízdy Metoděje Jílka v rychlobruslení. Velmi emotivní bylo i loučení Martiny Sáblíkové s její úžasnou sportovní kariérou.

V době, kdy ve světě zuří válečné konflikty, se objevují hlasy, že pořádání olympijských her postrádá smysl. Může se v takové situaci olympijská myšlenka míru ještě naplnit, nebo se z ní stává jen prázdná fráze? Jak se na to díváte vy jako kaplan?

Bohužel s válečnými konflikty, které probíhají v různých koutech světa, se setkáváme v dějinách stále. Vždy si v této souvislosti vzpomenu na jídelnu v olympijské vesnici, kam přichází sportovci z různých národů a jsou schopni si sednout vedle sebe i k jednomu stolu. To je pro mne vždy znamením, že to v pokoji, míru a porozumění jde – spolu být – v olympijské vesnici i nakonec na naší celé malé planetě, kterou nám Bůh svěřil.

Odesl jste si z olympiád nějaký hluboký duchovní zážitek, i když třeba na první pohled vůbec duchovně nepůsobil?

Velmi silně na mne v Paříži 2024 zapůsobil okamžik vítání olympijských medailistů pod Eiffelovou věží v tzv. Parku šampionů. Zde se sportovci mohli setkat s velkým zástupem fanoušků a společně s nimi prožívat radost ze svého sportovního úspěchu. Kéž bychom se i my dokázali vždy radovat z úspěchu druhých a přát jim vítězství...

Kromě olympijského kaplana působíte jako farář v Telnici u Brna. Jak vaši farníci vnímají vaši kaplanskou službu?

To by byla asi spíše otázka na ně... Myslím si, že má služba olympijského kaplana příliš neomezuje mé působení jako faráře ve farnosti. Jsem tak moc vděčný svým kolegům z řad kněží a jáhnů, kteří jsou ochotni mne během olympiády zastoupit a pomoci.

hokejový zápas Česka proti Kanadě (ZOH 2026)

Kdybyste měl církvi předat jednu zkušenost ze sportovního prostředí, která by mohla být pro její život užitečná, co by to bylo?

Budme „přátelskou přítomností církve“ tam, kde jsme, kam si nás Bůh povolal. I v prostředí, kde se s vírou a Kristem příliš na první pohled nepočítá...

připravila Adéla Rozbořilová, foto: archiv respondenta

Když nás ticho zavolá jménem

Jsou otázky, které se nahlas neříkají snadno. Nezazní u rodinného stolu, neobjeví se v pracovním inzerátu ani mezi dobře míněnými slovy přátel. A přesto jsou to jedny z těch nejdůležitějších myšlenek. Přicházejí tiše. Někdy v noci. Někdy uprostřed obyčejného dne. V drobných pauzách vytržení z reality, nečekaně. A znějí prostě: Je tohle opravdu tvoje/moje cesta?

Svět kolem nás má obvykle jasno. Nabízí mapy. Perspektivní obory. Jistoty. Rozumná rozhodnutí. Stopu, kterou už někdo prošel. A není na tom nic špatného. Rozum je dar. Zkušenost druhých je možný kompas na cestu. I opatrnost má v životě své zasloužené místo. Ale někdy, uprostřed všeho toho rozumného, zazní ještě jiný hlas. Tišší. Osobnější. Ne tak snadno omluvitelný a oslyšitelný. A přesto podivně naléhavý. Intenzivní.

Bible zná tenhle druh hlasu velmi dobře. Mladý Samuel spí v chrámu, když v noci uslyší své jméno. Myslí si, že ho volá kněz. Jde za ním. Ale kněz o ničem neví. Až napotřetí pochopí, že to není lidský hlas. Dostane se mu tedy rady, ať v daný okamžik odpoví: „Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší.“ (První kniha Samuelova 3nn) Ten příběh je až znepokojivě aktuální. Protože i my si často pleteme hlasy. Hlas očekávání s hlasem povolání. Hlas strachu s hlasem pravdy. Hlas rozumu s hlasem srdce. A někdy chvíli trvá, než se naučíme mezi hlasy rozlišovat. Osobní povolání totiž nebývá vždy logické. Někdy nás vede směrem, který nedává smysl ostatním. Někdy ani nám samotným. A přece v sobě nese zvláštní pokoj. Ne jistotu bez otázek, ale jistotu uprostřed otázek.

Znám lidi, kteří opustili dobře placenou práci, aby mohli doprovázet druhé. Znám lidi, kteří si zvolili službu, jež nepřináší uznání, ale přináší smysl. Potkala jsem je jako farářka, ať už před oním důležitým rozhodnutím, anebo už po něm – a sami mě inspirovali! Asi bych nešla studovat pivovarskou školu, nešla bych za svým snem, s malým synkem, „jistou“ prací a bez nutnosti udělat tohle rozhodnutí. Ale volalo mě to!

Když mluvíte s lidmi, kteří vyslyšeli osobní volání na cestu, ať už byla osobní nebo profesní, nezní jako hrdinové. Zní jako lidé, kteří prostě nemohli jinak. Jako by v nich zaznělo jméno, oslovení. Ne nahlas. Ale dost jasně na to, aby ho nešlo přeslechnout navzdly. Možná největší riziko našeho života není, že selžeme. Ale že nikdy na dané volání, třeba i opakované, neodpovíme. Že zůstaneme tam, kde je to bezpečné, a nikdy nevstoupíme tam, kde je to pravdivé. Povolání není vždy velké. Někdy má podobu věrnosti. Někdy podobu laskavosti. Někdy podobu služby, které si všimne jen málokdo. Ale vždy má jednu společnou stopu: je naše. Nikdo jiný ho nemůže žít za nás.

A tak možná odvaha nezačíná velkým rozhodnutím. Možná začíná tichou ochotou naslouchat. Ochotou připustit, že náš život má směr, který se nerodí jen z očekávání druhých, ale z hloubky, kam dosahuje jen Bůh a naše vlastní duše, kde libě zní a ladí píseň našeho srdce. A možná jednou, když se ohlédneme, nezjistíme, že jsme žili bezchybně. Ale že jsme žili pravdivě. Že jsme, navzdory pochybnostem, strachu i nepochopení, odpověděli. A že ten tichý hlas, který nás kdysi zavolal jménem, nás vedl domů.

Sandra Silná, farářka Československé církve husitské

Prach jsi a v prach se navrátíš. (Ekumenická bohoslužba na Popeleční středu, kostel sv. Martina ve zdi, Praha, 18. 2. 2026.)

foto: ARo

Evangelický měsíčník

ČESKÝ BRATR

vydává Českobratrská církev evangelická

REDAKČNÍ RADA

Šéfredaktorka:

Adéla Rozbořilová

Jazyková redaktorka:

Ester Karásková

Členové: Pavel Hanych, Jiří

Hoblík, Jiří Hofman, Jana

Hofmanová, Ondřej Kolář,

Roman Mazur (synodní rada),

Lenka Ridžoňová, Martin Sabo,

Adam Šůra

NA OBÁLCE

foto: ARo

REDAKČNÍ UZÁVĚRKA

Uzávěrka dubnového čísla

ČB 4/2026 je 22. 3. 2026.

BANKOVNÍ SPOJENÍ:

číslo účtu: 236982522/0300 (var.

symbol 980103)

IBAN: CZ93

03000000000179521067

DISTRIBUCE PRO

ZRAKOVĚ POSTIŽENÉ

elektronicky a ve zvukové

podobě: Diakonie ČCE,

Klimentská 18, 110 05

Praha 1, tel.: 222 316 306,

732 324 956

e-mail: szp@scps.diakonie.cz

TISKNE

OPUS v.d.i.

Janáčkovo nábřeží 1075/27

150 00 Praha 5

ČASOPIS

(ev. č. MK ČR E810), vychází 11×

ročně, jednotlivá čísla 45 Kč

roční předplatné 450 Kč

do zahraničí 1300 Kč

Informace o předplatném podá,

objednávky rozšiřuje

(i do zahraničí) redakce.

ADRESA REDAKCE

Jungmannova 9

111 21 Praha 1,

tel.: 224 999 236,

e-mail: ceskybratr@e-cirkev.cz,

Facebook: Český bratr,

instagram.com/ceskybratr

Tiskneme na šetrný papír:

– suroviny pocházejí pouze

z udržitelných zdrojů s důrazem

na ochranu biotopů

a biodiverzity (papír má

certifikace FSC a PEFC)

– papír neobsahuje toxická

a ekologicky nešetrná plnidla

V letošním roce se věnujeme tematickému cyklu s názvem Ježíš ve všedních situacích.

ISSN 1211-6793

Vzdělávací kurz

Sola fide Janské Lázně
25. dubna – 1. května 2026

Tvůj Bůh bude mým Bohem

Páteřním programem tradičního setkání v Janských Lázních bude naslouchání příběhu Rúť o věrnosti, odvaze a tichých rozhodnutích, která mění život.

Přihlášky zde:
bit.ly/janky2026

Cena 6 300 Kč
kurzovné, ubytování,
plná penze

Program připravují

- Kateřina Roskocová: Poselství knihy Rúť
- Zdeněk Susa: Tělo a duše ve zdraví a nemoci
Putování - Český evangelík v Jižní Koreji
- Eliška Bejčková: vyprávění zvukařky o filmech a dokumentech
- Jakub Helebrant (Pastoral Brothers): Média a církve
- Monika Drdová a Petra Bělohlávková: Koncert „Láska a život ženy“

Dále se můžete těšit na rozhovory, bohoslužby, ranní protažení, procházky, návštěvu Krkonošského muzea, film, bazén a další zážitky.

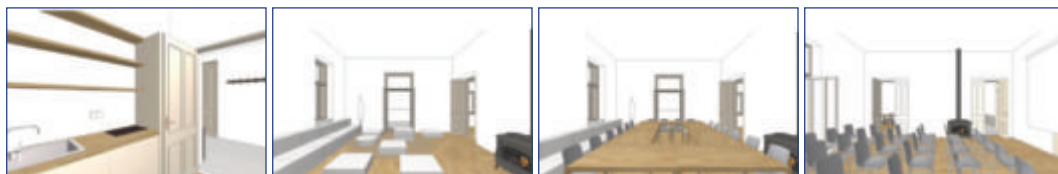
POD
JEDNU STŘECHU
rekonstrukce fary v Nymburce

Pod jednu střechu – sbírka na Hlavní stavební projekt církve 2026

Výtěžek sbírky podpoří rekonstrukci fary v Nymburce.

S Vaší pomocí vytvoříme pod jednou střechou domov pro faráře s rodinou a zároveň i otevřené, celoročně využitelné prostory pro setkávání.

Příspěvek můžete poslat na účet: 7171717171/2700
variabilní symbol: 914200 nebo použít **QR platbu** →

DĚKUJEME

QR Platba

e-cirkev.cz/jj2026